

LEBLANC MAURICE

813. ARSÈNE LUPININ
MERKILLISET SEIKKAILUT

Maurice Leblanc

**813. Arsène Lupinin
merkilliset seikkailut**

«Public Domain»

Leblanc M.

813. Arsène Lupinin merkilliset seikkailut / M. Leblanc — «Public Domain»,

Содержание

I.	5
II.	18
III.	29
IV.	50
Конец ознакомительного фрагмента.	53

Maurice Leblanc

813 / Arsène Lupinin merkilliset seikkailut

I.

Murhenäytelmä Palace-hotellissa

Hra Kesselbach seisahtui äkkiä salin kynnykselle, tarttui kirjuriensa käsivarteen ja kuiskasi huolestuneella äänellä:

"Chapman, joku on taas käynyt täällä."

"Eihän toki, sir", vastusteli kirjuri. "Olettehan juuri itse avannut eteisen oven, ja avain on ollut koko ajan taskussanne meidän syödessämme puolipäivällistä ravintolassa."

"Chapman, joku on ollut täällä taas", kertasi hra Kesselbach. Hän osotti uunin reunustalla olevaa matkalaukkua. "Katsokaahan, sen voin todistaakin. Tuo laukku oli suljettu. Nyt se on auki."

Chapman intti:

"Oletteko varma siitä, että suljitte sen, sir? Eihän laukku sitä paitsi sisällä muuta kuin yhtä ja toista arvotonta rihkamaa, vaatekappaleita..."

"Se ei sisällä mitään muuta, sillä minä otin lompakkoni pois ennen kuin läksimme ulos, varovaisuuden vuoksi... Muutoin... Ei, Chapman; sen sanon teille, että joku on käynyt täällä sillä aikaa kuin me olimme puolipäivällisellä."

Seinässä oli puhelin. Hän otti kuulotorven käteensä.

"Halloo!... Olen hra Kesselbach... Asunnosta 415... aivan oikein. Mademoiselle, olkaa hyvä ja yhdistäkää pääpoliisiasemalle... etsivään osastoon... tiedän numeron... malttakaahan... niin, tässä se on: numero 822.48... minä odotan."

Hetken perästä hän jatkoi:

"Onko numero 822.48? Haluaisin virkkaa pari sanaa hra Lenormandille, etsivän osaston päällikölle. Nimeni on Kesselbach... Halloo... Kyllä etsivän osaston päällikkö tuntee asian. Hän on antanut minulle luvan soittaa hänelle... Vai niin, hän ei olekaan siellä?... Ketä nyt puhuttelen? ... Gourelia, etsivän osaston kersanttia... Mutta, Gourel, minusta tuntuu kuin olisitte ollutkin saapuvilla eilen, kun kävin puhelemassa hra Lenormandin kanssa, ettekö ollut?... Kyllä, tiedän että hra Lenormand luottaa suuresti teihin... No, sama seikka, josta eilen kerroin hra Lenormandille, on sattunut tänäänkin... Joku on tunkeutunut huoneustoon, jossa asun... Ja jos tulisitte heti, niin kenties löytäisitte joitakuita jälkiä... Tunnin tai parin kuluttua?... Aivan oikein, kiitos... teidän tarvitsee vain tiedustaa huoneustoa 415... Kiitoksia vain."

* * * * *

Rudolf Kesselbachia nimitettiin milloin timanttikuninkaaksi, milloin Kapmaan valtiaaksi. Hänen omaisuutensa arvioitiin lähes viideksisadaksi miljoonaksi frangiksi. Hän oli tilapäisesti pysähtynyt Pariisiin ja jo viikon päivät asunut huoneustossa 415, Palace-hotellin neljännessä kerroksessa; huoneustoon kuului kolme huonetta, joista kaksi isompaa oli oikealla, sali ja varsinainen makuuhuone, akkunat sivukadulle päin; vasemmalla oli kirjuri Chapmanin makuuhuone, akkunat Rue Lafontainelle päin.

Tämän makuuhuoneen vierestä oli neljän huoneen huoneusto varattu rva Kesselbachille, jonka piti saapua Monte Carlosta, jossa hän nykyään oleskeli, ja yhtyä mieheensä niin pian kuin saisi tiedon häneltä.

Rudolf Kesselbach käveli muutaman minuutin ajan mieltävällisen näköisenä edestakaisin. Hän oli pitkä mies, verevä ja vielä nuori; hänen uneksivat silmänsä, jotka näyttivät vaaleansinisiltä kultareunaisten silmälasien läpi, loivat hänelle lempeän ja aran sävyn, joka oli omituisena vastakohtana hänen tarmokkaalle, leveälle otsalleen ja voimakkaasti kehittyneille leuoilleen.

Hän astui akkunan luo: se oli suljettu. Sitä paitsi, kuinka olisikaan kukaan voinut tulla sitä kautta? Alikerran seinustan yksityinen kuisti loppui oikealla, ja sen erotti vasemmalla puolella kivikoulu Rue Lafontainen puoleisista kuisteista.

Hän meni makuuhuoneeseensa: se ei ollut yhteydessä viereisten huoneiden kanssa. Hän pistäytyi kirjurinsa makuuhuoneeseen: rouva Kesselbachille varattuun neljän huoneen huoneustoon johtava ovi oli lukittu ja salvattu.

"En voi laisinkaan käsittää tätä, Chapman. Kerran toisensa perästä olen huomannut seikkoja täällä... omituisia seikkoja, se teidän täytyy myöntää... Eilen oli kävelykeppini siirretty... toissapäivänä oli aivan varmasti kajottu papereihini... Mutta kuinka oli se mahdollista?..."

"Se ei ole mahdollista, sir!" huudahti Chapman, jonka rehellisillä, leppeillä kasvoilla ei ilmennyt vähintäkään huolestumista. "Te kuvittelette, siinä kaikki... Teillä ei ole mitään todisteita, ei muuta kuin pelkkiä vaikutelmia... Sitä paitsi, katsokaahan: tähän huoneustoon ei ole mitään muuta tietä kuin pääeteisen kautta. No niin, te laitatitte erikoisen avaimen samana päivänä kuin saavuimme; ja oma palvelijanne Edwards on ainoa, jolla on siitä kaksoiskappale. Luotatteko häneen?"

"Tietysti luotan!... Hän on palvellut minua kymmenen vuotta!... Mutta Edwards menee puolipäivälliselle samaan aikaan kuin mekin, ja siinä virhe. Hän ei saa tästä lähtein mennä alas ennen kuin me tulemme takaisin."

Chapman hiukan kohautti olkapäitään. Ei ollut epäilystäkään asiasta. Kapmaan valtiaassa oli alkanut ilmaantua hiukan omituisuutta, siitä nuo hänen käsittämättömät pelkäilynsä. Mikä vaara voisi uhata hotellissa, etenkin kun ei ole mukana mitään arvokappaleita, ei mitään mainittavampaa rahasummaa taskussaan tai matkassaan?

He kuulivat eteisen oven aukeavan. Tulija oli Edwards. Herra Kesselbach kutsui häntä:

"Oletko pukeutunut, Edwards? No, sepä hyvä!... En odota ketään vieraita tänään, Edwards... tai oikeammin odotan yhtä ainoastaan, hra Gourelia. Pysy sillä välin eteisessä ja pidä ovea silmällä. Hra Chapmanilla ja minulla on yhtä ja toista tärkeitä toimitettavaa."

Tärkeitä toimitettavaa kesti muutaman minuutin, jollavälin herra Kesselbach selaili läpi kirjeenvaihtonsa, luki kolme neljä kirjettä ja antoi ohjeita niiden vastaanmiseen. Mutta äkkiä Chapman kynä koholla odotellessaan näki, että hra Kesselbach ajatteli jotakin kokonaan toista kuin kirjeenvaihtoansa. Hän piteli sormiensa välissä nuppineulaa, tarkkaavasti tutkien sitä; neula oli musta ja ongenkoukun muotoiseksi koukistettu.

"Chapman", sanoi hän, "katsokaahan minkä löysin pöydältäni. Tämä koukistettu neula ilmeisesti merkitsee jotakin. Tämä on selvä todistuskappale. Nyt ette voi enää kieltää, että joku on käynyt huoneessa. Sillä eihän tämä neula missään tapauksessa ole voinut itsestään tänne tulla."

"Tietysti ei", vastasi kirjuri. "Se on tullut minun kauttani."

"Mitä tarkoitatte?"

"Sillä neulallahan minun on tapana kiinnittää kaulaliinani kaulukseeni. Otin sen irti eilen illalla teidän lukiessanne ja taivutin sen ajatuksissani."

Hra Kesselbach nousi tuoliltaan kovin kiusaantuneen näköisenä, otti muutaman askeleen ja seisahtui.

"Nauratte minulle, Chapman, sen tunnen sielussani... ja te olette aivan oikeassa... En tahdo kieltää, että olen ollut jokseenkin... kummallinen viime Kapmaan-matkani jälkeen. Se johtuu siitä... niin... te ette tunne elämäni uutta tekijää... valtaista suunnitelmaa... suunnattoman suurta ajetta... Voin nähdä sen nyt vielä vain tulevaisuuden häämässä... mutta siitä sukeutuu kaikesta huolimatta valmis... ja siitä tulee kerrassaan jättäjäismäistä... Voi, Chapman, ette voi aavistaakaan... Rahasta en välitä rahtuakaan! Minulla on rahaa – minulla on liian paljon rahaa... Mutta tämä, tämä merkitsee

paljoa enemmän; tämä merkitsee voimaa, mahtia, valtaa. Jos toivomukseni toteutuvat, niin minusta tulee ei ainoastaan Kapmaan valtias, vaan vieläpä muunkin hallitsija... Niin, uskokaa sanojani. Rudolf Kesselbach, augsburgilaisen rautakauppiaan poika, pääsee monen sellaisen tasalle, joka tähän asti on häntä vähäksynyt... Hän menee heistä vielä edellekin, Chapman; hän menee heistä edelle, pankaa mieleenne sanani... Ja kerta kaikkiaan..."

Hän keskeytti puheensa, katseli Chapmania kuin pahotellen sanoneensa liikaa, mutta lopetti kuitenkin kiihtymyksensä vallassa:

"Nyt käsitätte huolestumiseni syyt, Chapman... Täällä, näissä aivoissa, on aate, joka on paljon rahan arvoinen... ja tätä aatetta kenties aavistellaan... ja minua vakoillaan... olen varma siitä..."

Kello soi.

"Puhelin", sanoi Chapman.

"Voisiko siellä", mutisi Kesselbach, "minkään sattuman kautta olla...?" Hän otti kuulotorven käteensä. "Halloo!... Kuka? Eversti? Ahaa, mainiota! Kyllä, se olen minä... Mitään uutta?... Hyvä on!... Siinä tapauksessa odotan teitä... Mukananne tulee yksi miehenne? Se käy päinsä... Mitä? Ei, meitä ei häiritä... Minä annan tarpeelliset määräykset... Vai niin tärkeitä?... Vakuutan, että määräyksieni noudatetaan ehdottomasti... Kirjurini ja palvelijani pitävät kyllä huolen ovesta, eikä ketään päästetä sisälle... Tunnette kai tien, vai mitä?... Älkää siis hukatko hetkeäkään."

Hän asetti kuulotorven paikoilleen ja sanoi:

"Chapman, tänne tulee kaksi herrasmiestä. Edwards ohjaa heidät sisälle..."

"Mutta herra Gourel... etsivän osaston kersantti..."

"Hän tulee myöhemmin... Ja silloinkaan ei heidän tapaamisestaan ole mitään vahinkoa. Lähettäkää Edwards alas hotellin konttoriin sanomaan, että en ole kotona kenellekään paitsi kahdelle herrasmiehelle, everstille ja hänen ystävälleen, lukuunottamatta hra Gourelia. Hänen pitää saada heidät kirjottamaan tulijain nimet muistiin."

Chapman teki työtä käskettyä. Huoneeseen palatessaan hän näki hra Kesselbachin pitelevän kädessään koteloä tai oikeammin pientä mustaa sahviaanilompakkoa, joka oli näköjään tyhjä. Hän näytti epäröivän, kuin ei olisi tiennyt mitä tehdä sille, pannako taskuunsa vai johonkin muualle. Viimein hän astui uunin luo ja heitti lompakon matkalaukkuunsa.

"Lopettakaamme postin tarkastelu, Chapman. Meillä on kymmenen minuuttia aikaa. Kah, kirje rva Kesselbachilta! Miksi ette sanonut sitä, Chapman? Ettekö tuntenut käsialaa?"

Hän ei yrittänytäkään salata mielenliikutusta, jota tunsikin kosketellessaan ja katsellessaan paperia, jota hänen vaimonsa oli pidellyt hyppysissään ja rikastuttanut silmiensä katseella, tuoksunsa hitusella, salaisten ajatustensa vihjeellä. Hän hengitti sen hyvää tuoksua, ja avattuaan luki kirjeen hitaasti hiljaisella äänellä katkelmina, joita saapui Chapmanin kuuluviin:

"Olen hiukan väsynyt... Pysyn huoneessani tämän päivää... Olen kiusaantunut täällä... Milloin saan tulla luoksesi? Ikävöitsen sähkösanomaasi, joka minut kutsuu..."

"Sähkötittehän tänä aamuna, Chapman? Siinä tapauksessa rouva Kesselbach saapuu tänne huomenna, keskiviikkona."

Hän näytti aivan iloiselta, kuin olisi liikeasiain taakka äkkiä keventynyt ja hän vapautunut kaikista huolista. Hän hykersi käsiänsä ja hengähti syvään, kuten voimakas mies menestyksestä varmana, kuten hyväonnikas mies, joka on päässyt onnelliseksi ja on kyllin luja puolustautumaan.

"Siellä soittaa joku, Chapman – joku soittaa eteisen ovikelloa.

Menkää katsomaan."

Mutta Edwards tuli sisään ja sanoi:

"Kaksi herrasmiestä kysyy teitä, sir. Ne ovat ne —"

"Minä tiedän. Ovatko ne siellä – eteisessä?"

"Ovat, sir."

"Sulje eteisen ovi, äläkä aukaise enää muille kuin hra Gourelille, etsivän osaston kersantille. Chapman, menkää saattamaan herrat sisään ja sanokaa heille, että tahtoisin puhutella everstiä ensin – everstiä yksin."

Edwards ja Chapman poistuivat huoneesta, sulkien oven perässään.

Rudolf Kesselbach astui akkunan luo ja painoi otsansa ruutua vasten.

Ulkona, juuri hänen silmiensä alla, vierivät ajopelit ja moottorivaunut rinnakkaisissa vaoissa, joita kaksinkertaiset rikkajuovat osottivat. Kirkas kevät-aurinko kimalteli messinkiheloissa ja kiillotuksissa. Puihin puhkeili ensimmäisiä vehreitä silmuja, ja korkeiden kastanjapuiden umput alkoivat kiehitellä vereksiä lehtiänsä.

"Mitä ihmettä ajatteleekaan Chapman?" jupisi Kesselbach. "Tuhlaakin näin pitkän ajan lörpöttelyyn!..."

Hän otti pöydältä savukkeen, sytytti sen ja veti muutamia haikuja. Häneltä pääsi heikko huudahdus. Ihan hänen edessään seisoj mies, jota hän ei tuntenut.

Hän hätkähti taaksepäin.

"Kuka te olette?"

Mies – hän oli hyvin puettu, jokseenkin hienon näköinen, tukka musta, mustat viikset ja tiukat silmät – mies veti suunsa irviin:

"Kukako olen? Minähän olen eversti!"

"Ei, ei; se jota minä kutsun everstiksi, se joka kirjottaa tuolla... omaksutulla... nimimerkillä, ette ole te!"

"Kyllä, kyllä... Tuo toinen oli vain... Mutta, hyvä hra Kesselbach, tällä kaikellahan ei ole mitään merkitystä. Oleellista on, että minä... olen oma itseni. Ja se minä *olen*, sen vakuutan teille!"

"Mutta nimenne?..."

"Eversti... toistaiseksi."

Hra Kesselbachin valtasi kasvava pelko. Ken oli tämä mies? Mitä tahtoi hänestä mies?

Hän huusi:

"Chapman!"

"Onpa omituista noin huutaa! Eikö minun seurani teille riitä?"

"Chapman!" huusi hra Kesselbach uudestaan. "Chapman! Edwards!"

"Chapman! Edwards!" säesti vieras vuorostaan. "Mitä te teette? Teitä tarvitaan!"

"Hyvä herra, minun täytyy pyytää teitä – käskeä teidän päästää minut ohitsenne."

"Mutta, hyvä herra Kesselbach, kuka teitä estää?"

Hän väistyi kohteliaasti tieltä. Hra Kesselbach astui ovelle, avasi sen ja hypähti taaksepäin. Oven takana seisoj toinen mies, pistooli kädessään. Kesselbach sopersi:

"Edwards... Chap..."

Hän ei lopettanut. Eteisen nurkassa hän näki kirjurinsa ja palvelijansa virumassa vieretysten, kapuloituina ja köytettyinä.

Hermostuneesta ja herkstä luonteestaan huolimatta ei herra Kesselbachilta puuttunut miehuutta; ja sen sijaan, että ilmeisen vaaran tunto olisi häntä lannistanut, palautti se hänelle hänen kaiken joustavuutensa ja vireytensä. Masennusta ja hämminkiä teeskennellen peräytyi hän verkalleen uunin luo ja nojautui seinää vasten. Hänen kätensä hapuili sähkökellon nappulaa. Hän löysi sen ja painoi sitä, siirtämättä enää sormeansa pois.

"No?" tiedusti vieras.

Hra Kesselbach ei vastannut, vaan painoi yhä nappulaa.

"No? Luuletteko niiden tulevan, koko hotellin olevan hälyytetty, kun te painatte soittokellonne nappulaa? Katsahtakaahan taaksenne, niin huomaatte langan leikatuksi!?"

Hra Kesselbach käännähti ikäänkuin haluten varmistua asiasta; mutta sen sijaan hän nopealla liikkeellä sieppasi matkalaukkunsa, sujautti siihen kätensä, tempasi esille revolverin, tähtäsi sillä miestä ja laukaisi.

"Hui!" vähitteli vieras. "Te siis lataatte aseenne ilmalla ja äänettömyydellä?"

Hana naksautti toistamiseen, ja kolmannen kerran, mutta laukausta ei kuulunut.

"Vielä kolme panosta, Kapmaan valtias! Minä en tyydy ennen kuin olette sijoittanut kuusi luotia raatooni. Mitä! Te luovutte? Sepä vahinko... Te harjottelitte oivallisesti!"

Hän tarttui tuolin selkämystään, kiepautti sen ympäri, istuutui hajareisin ja virkkoi lepotuoliin viitaten:

"Ettekö istuudu, hra Kesselbach, ollaksenne kuin kotonanne? Savuke?"

Ei minulle, kiitos. Pidän paremmin sikaarista."

Pöydällä oli laatikko; hän valitsi Upman-sikaarin, muodoltaan virheettömän, sytytti sen ja kiitteli kumartaen:

"Kiitos! Ja emmekö nyt pitäisi pikku pakinaa?"

Rudolf Kesselbach kuunteli häntä ällistyksissään. Kuka saattoi tämä kummallinen henkilö olla? Mutta nähdessään vieraansa istuvan siinä noin rauhallisena ja haasteliaana kävi hän kuitenkin vähitellen tyynemmäksi ja alkoi ajatella, että asema voisi saada ratkaisunsa ilman mitään väkivallan tai raa'an voiman tarvista.

Hän otti esille rahalompakkonsa, avasi sen, näytti melkoista setelitukkuja ja kysyi:

"Kuinka paljon?"

Toinen silmäili häntä ällistyneen näköisenä, kuin olisi hänen ollut työläs käsittää Kesselbachin tarkotusta. Sitten hän tovin kuluttua huusi:

"Marco!"

Pistoolimies astui esille.

"Marco, tämä herra tarjoaa hyväntahtoisesti sinulle muutamia paperilappuja naikkostasi varten. Ota ne, Marco."

Yhä tähdäten aseellaan Marco ojensi vasemman kätensä, otti setelit ja poistui.

"Kun nyt tämä kysymys on selvitetty toivomustenne mukaisesti", alotti taas vieras, "niin palatkaamme käyntini tarkotukseen. Tahdon olla lyhytsanainen ja suoraan käydä asiaan. Mieleni tekee kahta kapinetta. Ensinnäkin pientä mustaa sahviaanilompakkoa, joka on kotelon muotoinen ja jota tavallisesti pidätte taskussanne. Toisekseen pientä mustapuu-laatikkoa, joka oli eilen tuossa matkalaukussa. Puhukaamme oikeassa järjestyksessä. Sahviaanilompakko?"

"Poltettu."

Vieras hieroi silmäkulmiaan. Hänen mieleensä varmaankin johtuivat nuo menneet hyvät päivät, jolloin oli käytettävissä tehokkaita keinoja uppiskaisen taivuttamiseksi puhumaan.

"Hyvä on; siitä puhumme sittemmin. Entä mustapuu-laatikko?"

"Poltettu."

"Haa", murisi hän, "te metkuilette, mies hyvä!" Hän väänsi toisen käsivartta säälimättömällä kädellä. "Eilen, Rudolf Kesselbach, te kävelitte Crédit Lyonnais-pankkiin Boulevard des Italiensin varrelle, mytty päällystakkinne alle kätettynä. Te vuokrasitte lokeron... olkaamme täsmällisiä: 9. holvin 16. lokeron. Merkittyänne nimenne kirjaan ja suoritettuanne lokeron vuokran te laskeusitte alas pohjakerrokseen, ja palatessanne ei teillä enää ollut myttyänne mukananne. Olenko oikeassa?"

"Peräti."

"Laatikko ja lompakko ovat siis Crédit Lyonnaisissa?"

"Ei."

"Antakaa minulle lokeronne avain."

"En."

"Marco!"

Marco juoksi huoneeseen.

"Vireästi, Marco! Nelinkertainen solmu!"

Ennen kuin hän ennätti vähääkään puolustautua oli Rudolf Kesselbach köytetty silmukkoihin, jotka tunkeusivat lihaan vähimmästäkin rynnistelyn yrityksestä. Hänen käsivartensa kiinnitettiin seljään taakse, vartalo nuoritettiin tuolin selkämystänsä ja jalat kapaloittiin yhteen kuin muumion.

"Tarkastele hänen taskunsa, Marco."

Marco totteli. Kahta minuuttia myöhemmin hän ojensi päällikölleen pienen litteän, nikkeloituneen avaimen, jossa oli numerot 16 ja 9.

"Mainiota. Ei mitään sahviaanilompakkoa?"

"Ei, isäntä."

"Aseta pistoolisi suu tuon herrasmiehen ohimoa vasten."

"Paikallaan on."

"Laske nyt sormesi hanalle."

"Valmis."

"No, Kesselbach veikkoseni, aijotteko puhua?"

"En."

"Annan teille kymmenen sekuntia aikaa, enkä enempää. Marco!"

"Niin, isäntä."

"Kymmenen sekunnin kuluttua lähetä kuula tuon herrasmiehen aivoihin."

"Niin oikein, isäntä!"

"Kesselbach, minä luen. Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi, kuusi..."

Rudolf Kesselbach teki merkin.

"Tahdotte puhua?"

"Niin."

"Juuri parahiksi. No, salakirjaimet... lukon tunnussana?"

"Dolor."

"Dolor... Dolor... Rouva Kesselbachin nimi on luullakseni Dolores. Te kelpo sielu!... Marco, mene ja tee kuten sanoin... Varo erehdyksiä! Minä toistan ohjeeni: Tapaa Jérôme raitiotietoisuudessa, anna hänelle avain, ilmota sana – Dolor. Sitte menkää kahden Crédit Lyonnaisiin. Jérôme astuu yksinään sisälle, kirjottaa nimikirjaan, laskeutuu pohjakerrokseen ja tuopi sieltä mukanaan kaikki mitä lokeroissa on. Ymmärrätkö täydellisesti?"

"Kyllä, isäntä. Mutta jos lokero ei avautuisikaan; jos sana Dolor..."

"Vaiti, Marco. Tullessanne ulos Crédit Lyonnaisista tulee sinun erota Jérômesta, mennä omaan asuntoosi ja puhelimesta ilmoittaa minulle tulos. Jos sana Dolor jonkun sattuman kautta ei pystyisikään avaamaan lokeroa, niin meillä (ystävälläni Rudolf Kesselbachilla ja minulla) on vielä keskustelu... viimeinen... Kesselbach, olettehan aivan varma siitä, ettette ole erehtyneet?"

"Kyllä."

"Se merkitsee, että te luotatte etsinnän hyödyttömyyteen.

Katsotaanpa. Menehän, Marco!"

"Entäs te, isäntä?"

"Minä jään. Oh, minä en ole peloissani! En ole milloin ollut vähemmän vaarassa kuin tällä hetkellä. Olivathan määräyksenne vieraiden laskemisesta luoksenne ehdottomat, Kesselbach?"

"Olivat."

"Hitto vieköön, kuinka kerkeästi sen vahvistatte! Lienetteköhän yrittänyt voittaa aikaa? Silloin minä joutuisin satimeen kuin hupelo..." Hän pysähtyi ajattelemaan, katseli vankiaan ja lopetti: "Ei... se ei ole mahdollista... me emme joudu häirityiksi..."

Samassa soi ovikello. Hän painoi kätensä rajusti Rudolf Kesselbachin suulle.

"Sinua vanhaa kettua; sinä odotit jotakuta!"

Vangin silmät loistivat toivosta. Hän hykähteli kuuluvasti käden alta, joka häntä tukahutti.

Vieras vapisi raivosta.

"Suu kiinni, tai kuristan sinut! Hei, Marco, kapuloitse hänet!"

Joutuin!... Kas niin!"

Kello soi taas. Hän huusi, kuin olisi hän ollut Kesselbach ja kuin olisi Edwards vielä ollut oven vartijana:

"Miksi et avaa ovea, Edwards?"

Sitte hän sipsutteli hiljaisesti eteiseen ja kuiskasi kirjuriin ja palvelijaan viitaten:

"Marco, auta minua siirtämään nämä kaksi makuuhuoneeseen... tuonne... jottei heitä voida nähdä."

Hän nosti kirjurin. Marco kantoi palvelijan.

"Hyvä! Mene nyt takaisin työhuoneeseen."

Hän seurasi palvelijaansa sisälle, mutta palasi heti eteiseen ja huudahti hämmästyneellä äänellä:

"Mitä, palvelijanne ei olekaan täällä, herra Kesselbach... Ei, istukaahan vain... lopettakaa kirjeenne... minä menen itse."

Ja hän avasi hiljaisesti eteisen oven.

"Hra Kesselbach?"

Kysyjä oli eloisa, kirkassilmäinen jättiläinen, joka seisoi jalalta toiselle huojuen ja hattunsa röydästä sormiensa välissä hypistellen. Toinen vastasi:

"Kyllä, hän asuu täällä. Kenet ilmoitan?..."

"Hra Kesselbach pyysi puhelimella... Hän odottaa minua..."

"Ahaa, tekö se olette!... Minä sanon hänelle... Odottaisitteko hetkisen?... Hra Kesselbach ottaa teidät puheillensa."

Julkeasti jätti hän vieraan seisomaan pikku eteisen kynnykselle, sellaiselle kohdalle, mistä hän saattoi avoimen oven kautta nähdä osan työhuoneesta. Verkalleen, edes käännähtämättä taaksensa katsomaan, hän astui huoneeseen, meni hra Kesselbachin vierellä seisovan kumppaninsa luo ja kuiskasi:

"Me olemme hukassa! Se on Gourel, etsivä poliisi... Ota tikarisi."

Hän tarttui toista käsivarteen. "Ei. Ei vielä. Minulla on eräs aate.

Mutta Luojan nimessä, Marco, ymmärrä minua ja puhu vuorostasi.

Puhu *kuin olisit sinä Kesselbach*... en luule heidän tuntevan toisiansa... Älyäthän, vai mitä?... Puhu, Marco! Sinä olet Kesselbach."

Hän haastoi niin kylmäverisesti, niin voimakkaasti ja käskävästi, että Marco enemmittä selityksittä käsitti saaneensa Kesselbachin osan; ja hän sanoi kuuluvasti:

"Teidän tulee pyytää puolestani anteeksi, hyvä ystävä. Sanokaa hra Gourelille, että olen kovin pahoillani, mutta minulla on ylenmäärin työtä... Puhuttelen häntä huomen-aamulla kello yhdeksältä... niin, täsmälleen kello yhdeksän."

"Oivallista!" kuiskasi toinen. "Älä liikahta."

Hän palasi eteiseen, tapasi Gourelin odottamassa ja sanoi:

"Hra Kesselbach pyytää teitä suomaan anteeksi. Hän lopettelee erästä tärkeätä työtä. Sopsisiko teidän tulla uudestaan huomisen-aamuna kello yhdeksän?"

Syntyi tovin äänettömyys. Gourel näytti kummastuneelta, enemmän tai vähemmän kiusaantuneelta ja epätietoiselta. Toisen käsi kouraisi taskussa olevan tikarin kahvaa. Ensimmäisen epäiltävän liikahduksen nähdessään hän oli valmis iskemään.

Vihdoin Gourel sanoi:

"Hyvä on... Kello yhdeksän huomenna... On sentään... Kuitenkin, tulen tänne yhdeksältä huomenna..."

Ja pistäen hatun päähänsä hän katosi hotellin käytäviin.

Marco purskahti työhuoneessa nauramaan.

"Olittepa kerrassaan nokkela, isäntä! Puijasitte hänet ihmeen sievästi!"

"Oleppas nyt vireänä, Marco, ja seuraa häntä. Jos hän poistuu hotellista, niin jätä hänet rauhaan; tapaa Jérôme raitiotietoisuudessa, kuten sovitti... ja ilmoita sitte puhelimella."

Marco lähti nopeasti.

Sitte mies otti vesikarahvin uuninreunalta, kaatoi itselleen pikarillisen, jonka tyhjensi yhdellä siemauksella, kostutti nenäliinaansa, pyyhkäisi otsaansa, jolle oli kihoillut hikihelmiä, istuutui vankinsa viereen ja sanoi teeskennellyn kohteliaasti:

"Mutta minun, hra Kesselbach, täytyy tosiaan saada kunnia esitellä itseni teille."

Ja ottaen taskustaan nimikortin hän jatkoi:

"Sallikaa minun... Arsène Lupin, herrasmies-murtovaras."

* * * * *

Kuuluisan seikkailijan nimi näytti tekevän mitä parhaan vaikutuksen hra Kesselbachiin. Lupinilta ei tämä seikka jäänyt huomaamatta, ja hän huudahti:

"Ahaa, herraseni, te hengitätte jälleen! Arsène Lupin on hempeä, turhantarkka murtovaras. Hän inhoaa verenvuodatusta, hän ei ole koskaan tehnyt raskaampaa rikosta kuin muiden ihmisten omaisuuden anastaminen on... pelkkää pikku koiruutta – vai mitä? Ja te sanotte itsekseen, että hän ei aijo raskauttaa omaatuntoansa hyödyttömällä murhalla. Aivan niin... mutta onkohan teidän tuhonne niinkään hyödytön? Kaikki riippuu vastauksesta. Ja minä vakuutan teille, etten ole nykyään leikinteossa. Malttakaahan, veikkoseni!"

Hän veti tuolinsa lepotuolin viereen, poisti vangilta kapulan ja pitkitti hyvin selvästi lausuen sanansa:

"Hra Kesselbach, samana päivänä kuin saavuitte Pariisiin, rupesitte te väleihin erään Barbareuxin kanssa, joka johtaa yksityistä kyselytoimistoa. Te toimitte sihteerinne, Chapmanin, tietämättä, ja sovittiin, että sanottu Barbareux nimittäisi itseänsä 'everstiksi' silloin kun olisi tekemisissä teidän kanssanne joko kirjeellisesti tai puhelimitse. Riennän sanomaan, että Barbareux on tuiki rehellinen mies. Mutta hyväksi onnekseni on eräs hänen kirjurinsa minun läheisimpiä ystäviäni. Siten sain tietooni syyn, jonka takia käännyitte Barbareuxiin. Mielenkiintoni heräsi teitä kohtaan ja minä tein väärin avainten avulla pari tarkastusta täällä... Voinpa sanoakin suoraan, etten minä näissä tarkastuksissa löytänyt mitä hain."

Hän alensi äänensä, tähysti tiukasti vankinsa silmiä, tarkaten hänen ilmettensä, vaanien hänen salaisia ajatuksiansa, ja puheli edelleen:

"Hra Kesselbach, teidän määräyksenne Barbareuxille kuului, että hänen pitäisi löytää jonnekin Parisin kurjalistokortteleihin hautautunut mies, jolla on tai oli lisänimenä 'Pierre Leduc'. Miehestä mainitaan seuraavat lyhyet tuntomerkit: Pituus viisi jalkaa yhdeksän tuumaa; hiukset ja iho vaaleat; käyttää viiksiä. Erityinen merkki: vasemman käden pikkusormen pää puuttuu erään haavan johdosta. Myöskin on hänellä melkein näkymätön arpi oikeassa poskessa. Te tunnutte pitävän tuon miehen löytämistä melkoisen – enemmän kuin melkoisen – tärkeänä, ikäänkuin se voisi tuottaa jotakin suurta etua teille itsellenne. Kuka hän on?"

"Minä en tiedä."

Vastaus oli jyrkkä, ehdoton. Tiesikö hän vai eikö? Sillä ei ollut suuresti väliä. Pääasia oli, että hän oli päättänyt olla puhumatta.

"No niin", arveli hänen vastustajansa, "mutta onhan teillä hänestä täydellisempiä tietoja kuin nuo, jotka Barbareuxille ilmoititte."

"Ei ole!"

"Te valehtelette, hra Kesselbach. Kahdesti te Barbareuxin läsnäollessa silmäilitte sahviaanikotelossa säilytettyjä papereita."

"Niin tein."

"Ja kotelo?..."

"Poltettu."

Lupin värisi raivosta. Hänen mielessään ilmeisesti taas väikkyi kidutus ja sen tuottamat helpotukset.

"Poltettu? Mutta laatikko... Kas niin – tunnustakaahan pois... tunnustakaa, että laatikko on Crédit Lyonnaisissa."

"Kyllä."

"Ja mitä siinä on?"

"Komeimmat kaksisataa yksityiseen kokoelmaani kuuluvaa timanttia."

Ilmotus ei näyttänyt olevan seikkailijalle epämieluisen.

"Vai niin, komeimmat kaksisataa timanttia! Mutta sehän on kokonainen omaisuus... Niinpä niin, se saa teidät hymyilemään... Teille se epäilemättä on mitätön erä... Ja teidän salaisuutenne on enemmän arvoinen... Teille, niin... mutta entä minulle?"

Hän otti sikaarin, sytytti tulitikun, jonka antoi ajatuksissaan sammua, ja istui tuokion liikahtamattomana aprikoiden.

Minuutit kuluivat.

Hän alkoi nauraa.

"Uskallanpa vakuuttaa, että te toivoillette retkikunnan tekevän turhaa työtä ja niiden kieltäytyvän avaamasta holvia?... Hyvin paljon mahdollista, veikkoseni! Mutta siinä tapauksessa saatte maksaa minulle vaivoistani. En tullut tänne nähdäkseni miltä te näytätte lepotuolissa... Timantit, koska siellä näyttää timantteja olevan... tai muutoin sahviaanikotelo... Siinä on teidän vaikea vaalinne..." Hän vilkaisi kelloaan. "Puoli tuntia... Lempo!... Kohtalo kulkee kovin vitkallisesti... Mutta teillä ei ole mitään irvisteltävää, hra Kesselbach. En minä poistu tyhjin käsin, olkaa siitä varma!... Vihdoinkin!"

Puhelin soi. Lupin sieppasi kuulotorven ja äänensä sointua muuttaen jäljitteli vankinsa karheata ääntä:

"On, Rudolf Kesselbach... hän puhuu... Kyllä, mademoiselle, yhdistäkää... Sinäkö siellä, Marco?... Hyvä... Luistiko kaikki kunnolleen?... Oivallista!... Ei mitään pulaa?... Ansaitsette sydämelliset kiitokseni!... No, mitä saitte?... Mustapuulaatikon?... Ette mitään muuta? Mitään papereita?... No, hyväpä niinkin!... Ja mitä on laatikossa?... Ovatko ne komeita... Mainiota, mainiota!... Maltas hetkinen, Marco, kun mietin... Näes, kaikki tämä... Jos sanoisin sinulle mielipiteeni... Odota; älä mene pois... pidä linjaa..."

Hän käännähti ympäri:

"Hra Kesselbach, oletteko kiintynyt timantteihinne?"

"Olen."

"Ostaisitteko ne minulta takaisin?"

"Mahdollisesti."

"Kuinka paljon? Viidestäsadastuhannesta frangista?"

"Viidestäsadastuhannesta frangista... kyllä."

"Mutta siinä on pulma... Millä tavoin toimitamme vaihdon? Maksuosotus? Ei; te pettäisitte minut... tai muutoin minä pettäisin teidät... Kuulkaahan? Menkää ylihuomenna aamulla Lyonnaisiin, nostakaa sieltä viisisataa tuhannen frangin seteliä, ja lähtekää kävelylle Boisiin, Auteuilin puolelle... Minä tuon timantit salkussa – se on mukavampaa... Laatikko pistää liiaksi silmään..."

Kesselbach säpsähti:

"Ei, ei... laatikko myös... minä tahdon kaikki..."

"Hei!" huudahti Lupin, remahtaen nauramaan, "te menitte ansaan!..."

Timanteista ette välitä... ne voidaan korvata... Mutta laatikko on teille yhtä kallis kuin nahkanne... Hyvä on; te saatte laatikkonne...

Arsènen kunniasanalla... saatte sen huomenna postipakettina!"

Hän meni takaisin puhelimelle:

"Marco, onko sinulla laatikko edessäsi?... Onko siinä mitään erikoista?... Norsunluuta mustapuureunuksissa... Niin, minä tunnen tuollaiset kapineet... japanilaista työtä, Faubourg Saint-Antoinesta... Ei mitään merkkiä?... Ahaa, pieni pyöreä sinireunainen lappu ja siinä numero!... Niin, myymälän merkki... siitä viisi. Ja onko laatikon pohja paksu? Ei kovin paksu... Hitto. Siinä ei siis ole varapohjaa?... Kuules, Marco: tutki norsunluuta ulkopuolelta... tai oikeammin kannesta." Hän reuhasi ihastuksissaan. "Kannesta! Siitä juuri, Marco! Kesselbach räpäytti silmäänsä juuri nyt... Olemme jäljillä!... Ahaa, Kesselbach veikkoseni, ettekö huomannut minun syrjästä pitävän silmällä teitä? Te yksinkertainen sielu!" Ja Marcolle: "No, mitä näet?... Peililasin kannen sisäpuolella?... Liikkuuko se?... Onko se saranoilla?... No, riko se sitten... Niin, niin, sanon, riko se... Sillä lasilla ei ole paikkansa siinä... Se on pantu siihen jälkeinpäin!" Hän menetti malttinsa. "Se ei ole sinun asiasi, ääliö!... Tee kuten käsen..."

Hän kuuli varmaan risauksen, kun Marco toisessa päässä rikkoi lasin, sillä hän huusi riemuissaan:

"Sanoinhan teille, hra Kesselbach, että löytäisimme jotakin! Halloo!... Joko teit sen?... Mitä?... Kirje? Voitto! Kaikki Kapmaan timantit ja ukko Kesselbachin salaisuus päälle päätteeksi!"

Hän otti toisenkin kuulotorven, asetti molemmat korviinsa ja jatkoi:

"Lue se minulle, Marco, lue hiljaa... Kirjekuori ensin... Hyvä... Kertaa!" Hän itse kertasi: "'Jäljennös mustassa sahviaanikotelossa säilytetystä kirjeestä'. Ja sitte? Revi kirjekuori auki, Marco... Onko minulla teidän suostumuksenne, hra Kesselbach? Tämä ei ole oikein hienoa käytöstä, mutta silti... Jatka, Marco. Hra Kesselbach antaa sinulle luvan... Valmis?... No, lueppas nyt."

Hän kuunteli ja puhui hykähtäen:

"Voi hiisi! Se ei ole huikaisevan selkeätä! Kuuntele. Minä kertaan – yksinkertainen paperiarkki, käännetty kokoon neljästä kohden, taipeet näköjään aivan verkket... Hyvä... sivun oikeassa yläkulmassa seuraavat sanat: 'Viisi jalkaa yhdeksän, vasen pikkusormi poikki' j.n.e... Niin, se on kuvaus Pierre Leducista. Kesselbachin käsialaa kaiketi?... Hyvä... Ja sivun keskellä isoilla kirjaimilla painettuna:

"APO ON.

"Marco poikaseni, jätä paperi sellaiseksi kuin se on, äläkä koske lippaaseen tai timantteihin... Selviydyn ystävästämme täällä kymmenessä minuutissa, ja kahdenkymmenen minuutin kuluttua olen luonasi... Niin, sivumennen sanoen, lähetitkö automobilerin takaisin minua varten? Oivallista! Hyvästi!"

Hän asetti kuulotorven paikoilleen, meni eteiseen ja sieltä makuuhuoneeseen; otti selon siitä, että kirjuri ja palvelija eivät olleet päässeet köysistään, ja toisekseen että suukapulat eivät heitä tukahduttaisi, sekä palasi sitte päävankinsa luo.

Hänen kasvoillaan oli päättäväinen ja heltymätön ilme.

"Nyt emme enää laske leikkiä, hra Kesselbach. Jos ette puhu, niin sitä pahempi itsellenne. Oletteko tehnyt päätöksenne?"

"Mistä?"

"Ei joutavia, olkaa hyvä. Puhukaa mitä tiedätte."

"En tiedä mitään."

"Valehtelette. Mitä merkitsee sana 'APO ON'?"

"Jos sen tietäisin, niin en olisi kirjottanut sitä muistiin."

"No niin; mutta ketä tai mitä se tarkoittaa? Mistä olette jäljentänyt sen? Mistä olette sen saanut?"

Hra Kesselbach ei vastannut. Lupin jatkoi, puhuen nyt hermostuneella, nytkähtelevällä äänenpainolla:

"Kuulkaa, Kesselbach! Minulla on teille ehdotus. Niin rikas ja mahtava kuin olettekin, ei meillä kuitenkaan ole suurtakaan eroa. Augsburgilaisen rautakauppiaan poika ja Arsène Lupin, murtovarkaiden ruhtinas, voivat tehdä keskenään sopimuksen kumpaisenkaan saamatta siitä häpeätä. Minä toimitan varastamiseni asunnoissa, te pörssissä. Sehän on kutakuinkin yhtä ja samaa. No, siinä

sitä ollaan, Kesselbach. Olkaamme kumppanuksia tässä liikeasiassa. Tarvitsen teitä sentähden, etten tiedä mitä asia koskee. Te tarvitsette minua, koska ette mitenkään voi hoitaa sitä yksinänne. Barbareux on hölmö. Minä olen Lupin. Tuleeko kauppa?"

Ei vastausta. Lupin tivasi vavahtelevalla äänellä:

"Vastatkaa, Kesselbach! Tuleeko kauppa? Jos tulee, niin haen teille Pierre Leducinne neljässä kymmenessä kahdeksassa tunnissa. Sillä häntähän te etsitte, vai mitä? Eikö se ole homman pohjana? No, vastatkaahan pois! Kuka on tuo mies? Miksi etsitte häntä? Mitä hänestä tiedätte?"

Hän tyyntyi äkkiä, laski kätensä Kesselbachin olkapäälle, ja sanoi terävästi:

"Vain sana. Jaa... vai ei?"

"Ei!"

Hän veti muhkean kultakellon Kesselbachin sivutaskusta ja laski sen vangin polvelle. Hän avasi Kesselbachin liivit ja paidan, paljasti hänen rintansa, otti teräksisen, kultakahvaisen tikarin, joka oli pöydällä hänen vieressään ja asetti sen sille kohdalle, missä sydämen sykintä sai ihon vavahtelemaan.

"Viimeisen kerran?"

"Ei!"

"Hra Kesselbach, kello on kahdeksan minuuttia vailla kolme. Jos ette vastaa kahdeksan minuutin kuluessa tästä hetkestä, olette kuollut mies!"

* * * * *

Seuraavana aamuna marssi kersantti Gourel Palace-hotelliin täsmälleen sovitulla hetkellä. Pysähtymättä, hissistä piittaamatta, hän astui ylös portaita. Neljännessä kerroksessa hän kääntyi oikealle, meni pitkin käytävää, ja soitti 415. oven kelloa.

Vastausta saamatta hän soitti uudelleen. Puolikymmentä kertaa turhaan yritettyään hän palasi alikertaan ja meni hotellin konttoriin. Sieltä löysi hän hovimestarin.

"Hra Kesselbachia haluaisin tavata. Olen soittanut kymmenkunta kertaa."

"Hra Kesselbach ei nukkunut täällä viime yönä. Emme ole nähneet häntä sitte kun eilen ehtoopäivällä."

"Entä hänen palvelijansa – kirjurinsa?"

"Emme ole heitäkään nähneet."

"Eivätkö siis hekään nukkuneet hotellissa?"

"Eivät luullakseni."

"Luullaksenne? Mutta teidän tulisi tietää se varmasti."

"Kuinka niin? Hra Kesselbach ei asu hotellissa; hän on kotonaan täällä, omassa yksityisessä huoneustossaan. Me emme palvele häntä, hänellä on oma palvelijansa, ja meillä ei ole mitään tietoa siitä, mitä hänen asunossaan tapahtuu."

"Se on totta... se on totta..."

Gourel näytti olevan ymmällä. Hän oli tullut nimenomaisesta määräyksestä, ennakolta selitettyyn toimeen, jonka rajoissa hänen älynsä kykeni työskentelemään. Ulkopuolella näiden rajojen hän ei tiennyt miten menetellä.

"Jos päällikkö olisi täällä", hän mutisi; "jos päällikkö olisi täällä..."

Hän näytti käyntikorttiansa ja ilmotti ammattinsa. Sitte hän kysyi kaiken varalta:

"Ette siis nähnyt heidän tulevan sisälle?"

"En."

"Mutta näitte heidän lähtevän ulos?"

"Ei, sitä en voi sanoa."

"Mistä siis tiedätte, että he lähtivät ulos?"

"Kuulin eräältä herrasmieheltä, joka kävi täällä eilen ehtoopäivällä."

"Mustaviiksiseltä herrasmieheltä?"

"Niin, tapasin hänet hänen poistuessaan noin kello kolmen aikaan. Hän sanoi: 'Asukkaat numerosta 415 ovat menneet ulos. Hra Kesselbach jääpi yöksi Versaillesiin, Réservoisiin; voitte osottaa hänen kirjeensä edelleen sinne!'"

"Mutta kuka oli tuo herrasmies? Millä valtuudella hän puhui?"

"Sitä en tiedä."

Gourel tunki levottomuutta. Hänestä näytti kaikki hieman omituiselta.

"Onko teillä avainta?"

"Ei. Hra Kesselbach teetti erityiset avaimet."

"Menkäämme katsomaan."

Gourel soitti taas rajusti. Ei mitään kuulunut. Hän oli juuri lähtemäisillään, kun äkkiä kumartui ja painoi korvansa avaimenreikää vasten.

"Kuulkaa... Luulen kuulevani jotakin... aivan oikein... ihan varmasti... kuulen voikerrusta..."

Hän iski tuimasti nyrkillään ovea.

"Mutta, hyvä herra, teillä ei ole oikeutta..."

"Hiiteen oikeudet."

Hän täräytti ovea uudistetulla voimalla, mutta niin vähäisellä teholla, että heti luopui yrityksestä. "Joutuin, joutuin, lukkoseppä!"

Yksi tarjoilijoista lähti juoksujalassa. Gourel käveli ähmissään ja epävarmana edestakaisin. Palvelijoita jo kerääntyi muista kerroksista ryhmiksi. Väkeä saapui paikalle konttorista ja isännöitsijän toimistosta. Gourel huusi:

"Mutta miksi emme menisi sisälle viereisten huoneiden kautta? Ovatko ne yhteydessä tämän huoneuston kanssa?"

"Kyllä, mutta väliovet ovat aina teljetyt molemmin puolin."

"Siinä tapauksessa soitan etsivään osastoon", sanoi Gourel, jonka mielessä ilmeisesti ei kuvastunut mitään pelastusta ilman päällikkönsä.

"Ja poliisikomisariukselle", huomautti joku.

"Niin, jos tahdotte", vastasi hän äänellä, joka ilmaisi melkoista välinpitämättömyyttä siitä muodollisuudesta.

Hänen palatessaan puhelimen äärestä oli lukkoseppä jo koetellut avainkimpunsa melkein loppuun. Viimeinen avasi lukon. Gourel astui ripeästi sisälle.

Hän kiirehti heti voikerruksia kohden ja tölmäsi sihteri Chapmanin ja palvelija Edwardsin ruumiisiin. Chapman oli kärsivällisellä rynnistelyllä saanut kapulansa hiukan väljennetyksi ja päästeli lyhyitä, tukahtuneita ähkäyksiä. Toinen näytti nukkuvan.

Heidät irrotettiin siteistänsä. Mutta Gourel oli huolissaan.

"Missä on hra Kesselbach?"

Hän meni työhuoneeseen. Hra Kesselbach istui lähellä pöytää tuolin selkämystään köytettynä. Hänen päänsä riippui rinnalla.

"Hän on pöyrtynyt", sanoi Gourel, astuen luo. "Hän on kai ponnistellut yli voimiensa."

Hän leikkasi nopeasti poikki hartiaain yli kierretyt köydet. Ruumis retkahti eteenpäin. Gourel vastaanotti sen syliinsä, mutta hätkähti kauhistuneesti huudahtaen taaksepäin.

"Kuollut! Tunnustelkaa... hänen kätensä ovat jääkylmät!... Ja katsokaa hänen silmiänsä!"

Joku rohkeni arvella:

"Halvauskohtaus epäilemättä... tai sydämen herpautuminen."

"Se on totta, ei ole mitään merkkiä haavasta... hän on saanut luonnollisen kuoleman."

He laskivat ruumiin sohvalle ja avasivat hänen vaatteensa. Mutta valkealla paidalla ilmeni heti punaisia tahroja; ja työntäessään sen ylös he näkivät rinnassa lähellä sydäntä pienen naarmun, josta tihkui hieno verijuova. Ja paitaan oli kiinnitetty nuppineulalla kortti. Gourel kumartui katsomaan. Se oli Arsène Lupinin käyntikortti, veren tahraama sekin.

Silloin Gourel suoristausi, käskevästi ja mahtipontisesti.

"Murhattu!... Arsène Lupin!... Pois huoneustosta... Pois huoneustosta kaikki!... Kukaan ei saa olla täällä eikä makuuhuoneessa... Vietäköön nuo kaksi hoidettavaksi muualla!... Pois huoneustosta... älkääkä koskeko mihinkään... *Päällikkö on tulossa!*..."

II. "Sinireunainen lappu"

ARSÈNE LUPIN!

Gourel toisti nuo kaksi paljon merkitsevää sanaa ihan huumaantuneena.

Ne soivat hänen sielussaan kuin sanomakellot. Arsène Lupin?

Suuri peljättävä Arsène Lupin! Murtovarkaitten kuningas, mahtava seikkailija! Oliko se mahdollista?

"Ei, ei", hän jupisi, "se ei ole mahdollista, sillä hän on kuollut!"

Mutta siinäpä juuri pulma... oliko hän tosiaankin kuollut?

Arsène Lupin!

Ruumiin vieressä seisten hän pysyi tyhmistyneenä ja ymmällä, käänellen käyntikorttia jonkunlaisella kammolla, kuin olisi aave haastanut hänet taisteluun. Arsène Lupin! Mitä pitäisi hänen tehdä? Toimia? Käydä käsiksi työhön omin neuvoin? Ei, ei... parempi olla toimimatta... hän tekisi ihan varmasti erehdyksiä, jos astuisi kentälle tuollaista vastustajaa vastaan. Olihan sitäpaitsi päällikkö tulossa!

Päällikkö oli tulossa! Kaikki Gourelin älyllinen ajattelu sisältyi siihen lyhyeen lauseeseen. Hän oli kyvykäs, uuttera virkamies, rohkea, tottunut ja voimiltaan jättiläinen, mutta hän kuului niihin, jotka edistyvät vain ohjeita noudattaessaan ja tekevät hyvää työtä ainoastaan käskystä. Ja tämä alotteen puute oli käynyt vielä huomattavammaksi sitte kun hra Lenormand oli tullut hra Dudouisin sijalle etsivään osastoon. Hra Lenormand oli tosiaan päällikkö kerrassaan! Hänen parissaan tiesi varmasti olevansa oikealla tolalla.

Kunhan ei vain poliisikomisarius ehtisi paikalle ensimmäisenä, kunhan ei tutkintotuomari, joka epäilemättä oli jo määrätty tähän asiaan, tai piirilääkäri ennättäisi tekemään ennenaikaisia havaintoja ennen kuin päälliköllä oli ollut aikaa määritellä mielessään tapauksen pääpiirteet!

"No, Gourel, mitä uneksitte?"

"Päällikkö!"

Hra Lenormand oli vielä nuori mies, kun tarkkasi vain hänen kasvojensa ilmettä ja silmälasien läpi hehkuvia silmiänsä. Mutta hän oli melkein vanhus, kun näki hänen köyryisen selkensä, kuivan ja vahankeltaisen ihonsa, harmahtavan tukkansa ja partansa, hänen koko raihaantuneen, tutisevan, sairaalloisen ryhtinsä. Hän oli viettänyt elämänsä uutterassa työssä hallituksen asiamiehenä siirtomaissa, hoitaen mitä vaarallisimpia tehtäviä. Siellä oli häntä kuumeet tuon tuostakin pidelleet tautivuoteella; mutta siellä hän oli myös kasvattanut itselleen lannistumattoman tarmon, jota ei ruumiillinen väsymyskään tärvellyt. Hän oli siellä tottunut elelemään yksikseen, puhumaan vähän ja toimimaan vaiken, sekä jossakin määrin vihaamaan ihmisiä. Ja lopuksi oli hän siellä äkkiä viidenkymmenen vuoden ikäisenä voittanut suuren ja hyvin ansaitun kuuluisuuden siinä jutussa, jonka päähenkilöinä oli kolme Biskran espanjalaista.

Vääryys korjattiin silloin, ja hänet siirrettiin suoraa päätä Bordeauxiin, sitte apulaiseksi Pariisiin ja lopulta hra Dudouisin kuoleman johdosta etsivän osaston päälliköksi. Ja kaikissa näissä viroissaan hän osotti niin kummallista kekseliäisyyttä menettelyissään, niin suurta keinokkuutta, niin uusia ja omintakeisia kykyjä, ja oli ennen kaikkea saavuttanut niin oikeita tuloksia viimeisissä neljässä tai viidessä tapauksessa, jotka olivat yleistä hälyä herättäneet, että hänen nimeänsä mainittiin kaikkein mainehikkaimpien salapoliisien rinnalla.

Gourel puolestaan oli varma arvostelustaan. Itse oli hän päällikön suosikki, tämä kun piti hänen vilpittömyydestään ja mutkittelemattomasta kuuliaisuudestaan, ja hän taasen asetti päällikkönsä kaikkia muita korkeammalle. Päällikkö oli hänen epäjumalansa – erehtymätön ja täydellinen.

Hra Lenormand näytti sinä päivänä tavallista uupuneemmalta. Hän istuutui väsyneesti, nojasi molemmin käsin sauvaansa (malakkalaiseen veistellyllä norsunluuryhmyllä varustettuun ruokokeppiin, joka ei häneltä milloinkaan puuttunut) ja sanoi:

"Lupin!"

"Niin, Lupin. Se lempo on taas pulpahtanut esille."

"Sen parempi, sen parempi", virkkoi hra Lenormand hetkisen mietittyään.

"Sen parempi tietysti", toisti Gourel, joka mielellään lisäsi sanan puolestaan päällikkönsä harvoin lauseisiin, tämän ainoana vikana kun olikin hänen silmissään ylenpalttinen vaiteliaisuus. "Sen parempi, sillä vihdoinkin pääsette mitteleämään voimianne oman arvoisenne vastustajan kanssa... Ja Lupin kohtaa herransa... Lupin lakkaa olemasta... Lupin..."

"Nuuskikaa!" keskeytti hra Lenormand hänet lyhyeen.

Se oli kuin urheilumiehen käsky koiralleen. Ja Gourel nuuski kuin kelpo vainukoira, riuska ja älykäs herransa silmien edessä työskennellessään. Hra Lenormand viittasi sauvansa kärjellä jotakin soppea tai lepotuolia juuri kuin osotetaan pensasta tai ruohomätästä, ja Gourel penkoi sen pensaan tai ruohomättään tunnollisella perinpohjaisuudella.

"Ei mitään", sanoi kersantti lopetettuaan työnsä.

"Ei mitään teille!" murahti Lenormand.

"Niin minun piti sanomanikin... Minä tiedän, että esineet puhuvat teille kuin ihmis-olennot, todellisina elävinä todistajina. Kaikessa tapauksessa on tässä murha selkeästi lisättyä Lupin vintiön tiliin."

"Ensimmäinen", huomautti hra Lenormand.

"Ensimmäinen, niin... Mutta sen oli pakko tulla. Ei voi viettää tuollaista elämää joutumatta enemmän tai myöhemmin olosuhteiden pakosta syypääksi vakavaan rikokseen. Hra Kesselbach tietenkin puolustautui..."

"Ei, sillä hän oli sidottu."

"Se on totta", myönsi Gourel hiukan nolostuneena, "ja se on jokseenkin kummallistakin... Miksi tappoi hän vastustajan, jota ei oikeastaan enää ollutkaan?... Mutta siitä viisi. Jos olisin käynyt häntä kauluksesta kiinni, kun seisoi kasvoista kasvoihin eteisen ovella..."

Hra Lenormand oli astunut ulokkeelle. Sitte hän meni hra Kesselbachin makuuhuoneeseen, oikealle, ja koetteli ikkunain ja ovien salpoja.

"Molempien huoneiden ikkunat olivat teljetyt minun tullessani sisälle", huomautti Gourel.

"Teljetyt vai ainoastaan lykätyt kiinni?"

"Kukaan ei ole sen koommin koskenut niihin. Ja ne ovat teljetyt, hra päällikkö."

Äänten sorina kutsui heidät takaisin työhuoneeseen. Siellä he tapasivat piirilääkärin tutkimassa ruumista, ja hra Formerien, tutkintotuomarin. Hra Formerie huudahti:

"Arsène Lupin! Olenpa iloissani siitä, että onnellinen sattuma on taas vihdoinkin toimittanut tieleni tuon roiston! Hän saa nähdä mikä mies minä olen!... Ja tällä kertaa on asiana murha!... Nyt on ratkaisu meidän kahden välillä, Lupin herraseni!"

Hra Formerie ei ollut unohtanut prinsessa de Lamballen otsanauhaan liittynyttä ihmeellistä seikkailua eikä sitä merkillistä tempua, jolla Lupin oli hänet muutamia vuosia aikaisemmin puijannut. Juttu oli pysynyt kuuluisana tuomioistuinten aikakirjoissa. Ihmiset naureskelivat sitä vieläkin, ja hra Formerieen se oli syystä jättänyt katkeruuden tunteen, johon yhtyi halu saavuttaa rusementava kosto.

"Rikoksen laatu on itsestään selvä", julisti hän hyvin varmana "eikä myöskään ole vaikea huomata sen vaikutinta. Kaikki siis hyvin... Hra Lenormand, kuinka jaksatte?... Hauska nähdä teidät..."

Hra Formeriestä ei tuntunut vähäkään hauskalta. Päinvastoin ei häntä hra Lenormandin läsnäolo ollenkaan miellyttänyt, sillä salapoliisipäällikkö ei juuri huolinut salailla halveksumistansa häntä kohtaan. Mutta tutkintotuomari oikaisi kuitenkin ryhtinsä ja puheli juhlallisesti:

"Te siis, tohtori, arvelette kuoleman sattuneen noin kaksitoista tuntia takaperin – ehkä enemmänkin!... Se oli tosiaan minunkin käsitykseni... Olemme aivan samaa mieltä... Ja murhasse?"

"Hyvin ohutteräinen veitsi, hra tutkintatuomari", vastasi lääkäri.

"Katsokaa, terä on pyyhitty vainajan omalla nenäliinalla..."

"Aivan niin... aivan niin. Siinä näkee jäljen... Ja nyt käykäämme kuulustelemaan hra Kesselbachin sihteeria ja palvelijaa. Epäilemättä heidän kyselynsä antaa jotakin lisävalaistusta asiaan."

Chapman oli Edwardsin kanssa siirretty omaan huoneeseensa, työhuoneesta vasemmalle. Hän oli jo toipunut seikkailustaan. Hän kuvaili yksityiskohtaisesti edellisen päivän tapahtumat, hra Kesselbachin rauhattomuuden, everstin odotetun käynnin ja lopuksi sen hyökkäyksen, jonka uhreiksi he olivat joutuneet.

"Ahaa!" huudahti hra Formerie. "Jutussa on siis rikostoveri! Ja te kuulitte hänen nimensä... Marco, sanotte?... Tämä on hyvin tärkeätä. Kun olemme saaneet käsiimme rikostoverin, niin olemme päässeet melko askeleen eteenpäin..."

"Niin; mutta me emme ole häntä saaneet", uskalsi hra Lenormand muistuttaa.

"Sen saamme nähdä... Asia kerrallaan... Ja sitte, hra Chapman, tämä Marco poistui heti kun hra Gourel oli soittanut ovikelloa?"

"Niin; me kuulumme hänen menevän."

"Ja ettekö hänen mentyänsä kuulleet mitään muuta?"

"Kyllä... silloin tällöin, mutta epäselvästi... Ovi oli suljettu."

"Ja millaisia ääniä kuulitte?"

"Äänekkäitä lauseen katkelmia. Mies..."

"Kutsukaa häntä nimeltänsä, Arsène Lupiniksi."

"Arsène Lupin nähtävästi käytti puhelinta."

"Oivallista! Me otamme tutkittavaksi sen henkilön, jolla on hotellin ulkolinja hoidettavanaan. Ja kuulitteko hänenkin jälkeensä poistuvan?"

"Hän tuli katsomaan olimmeko vielä siteissä, ja neljännestuntia myöhemmin hän läksi pois, sulkien eteisen oven perässään."

"Niin, heti kun oli rikoksensa tehnyt. Hyvä... Hyvä... Kaikki sopii kohdalleen... Ja sen jälkeen?..."

"Sen jälkeen emme kuulleet enempää... yö kului... minä vaivuin uupuneena uneen... Edwards samaten... ja vasta tänä aamuna..."

"Niin, minä tiedän... No niin, alku ei ole huono... kaikki sopii kohdalleen..."

Ja luetellen tutkimuksensa eri asteita äänellä sellaisella kuin olisi huomautellut noin monia rikollisesta saavutettuja voittoja, hän mutisi mieltävästi:

"Rikostoveri... puhelin... murhan tapahtuma-aika... kuuluviin tulleet äänet... hyvä... varsin hyvä... Meidän on vielä vahvistettava rikoksen vaikutin... Tässä tapauksessa, kun olemme Lupinin kanssa tekemisissä, on vaikutin päivänselvä. Hra Lenormand, oletteko huomannut minkäänlaista merkkiä siitä, että mitään olisi murrettu auki?"

"En."

"Sitte on uhri itse ryöstetty. Onko hänen lompakkoansa ryöstetty?"

"Minä jätin sen hänen takkinsa taskuun", ilmotti Gourel.

He menivät kaikki työhuoneeseen. Hra Formerie huomasi, että lompakossa ei ollut muuta kuin käyntikortteja ja joitakuuta murhatulle kuuluvia papereita.

"Sepä omituista. Hra Chapman, voitteko sanoa, oliko hra Kesselbachilla rahoja taskussaan?"

"Kyllä; edellisenä päivänä – siis maanantaina, toissapäivänä – me menimme Crédit Lyonnaisiin, missä hra Kesselbach vuokrasi lokeron..."

"Lokeron Crédit Lyonnaisissa. Hyvä... Meidän täytyy tarkastaa sitä."

"Ja ennen lähtöämme hra Kesselbach avasi itselleen tilin ja nosti viisi- tai kuusituhatta frangia seteleinä."

"Mainiota... se kertoo meille juuri mitä halusimme tietää."

Chapman pitkitti: "On vielä yksi asia huomattava, hra tutkintotuomari. Hra Kesselbach, joka oli moniaita päiviä ollut hyvin rauhaton – olen kertonut teille syyn... asian, jota hän piti mitä tärkeimpänä – hra Kesselbach näytti olevan erityisesti kahdesta kapineesta tarkka. Toinen oli *pieni mustapuu-laatikko*, jonka hän sitte tallensikin Crédit Lyonnaisiin, ja toinen pieni musta sahviaanikotelo, jossa hän säilytti muutamia papereita."

"Ja missä se on?"

"Ennen Lupinin tuloa hän minun saapuvilla ollessani pisti sen tuohon matkalaukkuun."

Hra Formerie otti laukun ja tunnusteli sitä. Kotelo ei ollut siellä.

Hän hykerteli käsiään:

"Kas, kaikki sopii kohdalleen! Me tiedämme rikollisen, miten rikos tapahtui ja mikä oli sen aiheena. Tämä juttu ei vie pitkää aikaa. Olemmeko ihan yhtä mieltä kaikesta, hra Lenormand?"

"Emme ainoastakaan seikasta."

Syntyi tuokion ällistys. Poliisikomisarius oli juuri saapunut, ja hänen takanaan oli, vaikka poliisikonstaapeleita oli suojelemassa ovea, joukko sanomalehtimiehiä ja hotellin väkeä tunkeutunut sisälle, seisoskellen eteisessä.

Vaikka vanhus olikin kuuluisa työkeydestään, joka oli jo tuottanut hänelle satunnaisten muistutuksen korkeammista piireistä, niin hämmästytti jokaista tuon vastauksen jyrkkyys. Ja etenkin näytti hra Formerie hölmistyneeltä.

"Näen tässä kuitenkin vain pelkkää yksinkertaista", sopersi hän.

"Varas on Lupin..."

"Miksi teki hän murhan?" tokaisi vastaan hra Lenormand.

"Tehdäkseen varkauden."

"Suokaa anteeksi, mutta todistajain kertomus osottaa, että varkaus tapahtui ennen murhaa. Hra Kesselbach sidottiin ja kapuloittiin ensin, sitte ryöstettiin. Miksi olisi Lupin, joka ei ole koskaan turvautunut murhaan, valinnut tämän hetken, surmatakseensa miehen, jonka oli tehnyt avuttomaksi ja jo rosvonnut?"

Tutkintotuomari siveli pitkää vaaleata poskipartaansa, kuten hänellä oli tapana milloin joku kysymys tuntui hänestä mahdottomalta ratkaista. Hän vastasi mieltivällä äänellä:

"Siihen on useampia vastauksia..."

"Mitkä ne ovat?"

"Se riippuu... se riippuu monista vielä tuntemattomista seikoista... ja sitäpaitsi koskee vastaväitteen ne ainoastaan vaikuttimien laatua. Muusta olemme yhtä mieltä."

"Emme."

Tälläkin kertaa oli epäys jyrkkä, melkein epäkohtelias, siinä määrin, että tutkintotuomari oli kerrassaan tyhmistyneenä, ei uskaltanut hiiskahtaakaan mitään vastaväitettä ja jäi ihan häpeisiinsä tämän kummallisen virkaveljensä seurassa. Vihdoin hän lausui:

"Meillä on kaikilla oletuksemme. Haluaisin kuulla teidän käsityksenne."

"Minulla ei ole mitään."

Salapoliisipäällikkö nousi ja astui sauvansa varassa muutamia askeleita lattialla. Kaikki olivat vaiti hänen ympärillään... Ja oli hiukan omituista nähdä ryhmässä, jossa hänen asemansa itse asiassa oli vain apulaisen ja käskynalaisen, tämän raihnaan vanhuksen hallitsevan toisia pelkällä vaikutusvallan voimalla, joka heidän oli pakko tuntea, vaikkakaan eivät olisi sitä tunnustaneet. Pitkän vaitiolon jälkeen hän lausui:

"Haluaisin tarkastaa tämän huoneuston viereiset huoneustot."

Isännöitsijä näytti hänelle hotellin pohjakaavan. Ainoa pääsy oikeanpuoleiseen makuuhuoneeseen, joka oli hra Kesselbachin, oli huoneuston pikku eteisestä. Mutta vasemmanpuoleinen makuuhuone, kirjurin huone, oli yhteydessä toisen kanssa.

"Tarkastakaamme sitä", sanoi hra Lenormand.

Hra Formerie ei voinut olla kohauttamatta hartioitaan ja murahtamatta: "Mutta väliovi on teljetty ja ikkuna lukittu."

"Tarkastakaamme sitä", toisti hra Lenormand.

Hänet vietiin huoneeseen, joka oli ensimmäinen rouva Kesselbachille varatuista neljästä huoneesta. Sitte hänet pyynnöstä vietiin siihen liittyviin huoneisiin. Kaikki väliovet olivat teljetty molemmin puolin.

"Eikö missään näistä huoneista ole asukkaita?" hän kysyi.

"Ei."

"Missä on avaimet?"

"Avaimia säilytetään aina konttorissa."

"Siis ei ole kukaan voinut päästä sisälle?..."

"Ei kukaan muu kuin huonekerran siivoaja, joka tuulettaa ja tomuttaa huoneet."

"Lähetäkäähän noutamaan hänet."

Mies, nimeltään Gustave Beudot, vastasi edellisenä päivänä ohjeittensa mukaan sulkeneensa noiden neljän huoneen ikkunat.

"Mihin aikaan?"

"Kello viisi ehtoopäivällä."

"Ettekä huomannut mitään?"

"En, monsieur."

"Entäs tänä aamuna?"

"Tänä aamuna suljin ikkunat täsmälleen kello kahdeksan."

"Ettekä löytänyt mitään?"

Hän epäröitsi. Hänelle tehtiin uudistettuja kysymyksiä ja lopuksi hän myönsi:

"Kyllä minä korjasin talteen savukekotelon läheltä 420:n tulisijaa..."

Aijoin tänä iltana viedä sen konttoriin."

"Onko se teillä taskussanne?"

"Ei, se on huoneessani. Se on tykkimetallinen kotelo. Siinä on toisella puolella osasto tupakkaa ja savukepapereita varten, ja toisella puolella tulitikkujen säilytyskomero. Etupuolella on kullasta alkukirjaimet – L ja M..."

"Mitä sanotte? L ja M?"

Chapman oli astahtanut esiin. Hän näytti suuresti kummastuneelta ja tiedusteli mieheltä:

"Tykkimetallinen savukekotelo, sanotte?"

"Niin."

"Ja siinä kolme osastoa, tupakkaa, savukkeita ja tulitikkuja varten... Venäläistä tupakkaa, eikö niin? Hyvin hienoa ja vaaleata?"

"Niin."

"Käykää hakemassa se... Haluaisin nähdä sen itse... ollakseni ihan varma..."

Etsivän osaston päällikön viittauksesta Gustave Beudot lähti.

Hra Lenormand istuutui, tähystellen terävillä silmillään mattoa, huonekaluja ja kaihtimia. Hän kysyi:

"Tämä on 420 huone, vai mitä?"

"Niin."

Tutkintotuomari irvisti: "Tahtoisinpa kovin kernaasti tietää, mitä yhteyttä luulette olevan tämän tapauksen ja rikoksen välillä. Neljä lukittua ovea erottaa meidät siitä huoneesta, jossa hra Kesselbach murhattiin."

Hra Lenormand ei alentunut vastaamaan.

Aika kului. Gustave ei palannut.

"Missä hän nukkuu?" kysyi etsivän osaston päällikkö.

"Kuudennessa huonekerrassa", vastasi isännöitsijä. "Huone on Rue Galiléen puolella, siis tämän huoneen kohdalla. On omituista, ettei hän ole vielä palannut."

"Lähettaisittekö ystävällisesti jonkun katsomaan?"

Isännöitsijä lähti itse, Chapmanin saattamana. Parin minuutin kuluttua hän palasi yksinään, juosten, sanomaton kauhu kasvoillaan kuvastuvana.

"No?"

"Kuollut!..."

"Murhattu?"

"Niin."

"Oh, sun horna, kuinka taitavia nuo riiviöt ovat!" karjui hra Lenormand. "Liikkeelle, Gourel, ja toimittakaa kaikki hotellin ovet lukituiksi... Kaikkia käytäviä on vartioitava... Ja viekää te, hra isännöitsijä, meidät Gustave Beudotin makuuhuoneeseen."

Isännöitsijä näytti tietä. Mutta heidän poistuessaan huoneesta kumartui hra Lenormand sieppaamaan käteensä pienen pyöreän paperilapun, jota hän oli jo kovin tarkannut.

Se oli sinireunainen lappu, merkitty numerolla 813. Hän pisti sen kaiken varalta taskuunsa, ja yhtyi toisiin...

* * * * *

Pieni haava seljässä, lapaluiden välissä...

"Ihan samanlainen kuin hra Kesselbachin", selitti tohtori.

"Niin", sanoi hra Lenormand; "sama käsi sen iski ja samalla aseella."

Ruumiin asennosta päättäen oli mies tullut yllätetyksi polvillaan vuoteensa edessä kopeloidessaan patjan alta savukekoteloa, jonka hän oli kätkenyt sinne. Hänen käsivartensa oli jäänyt patjan ja vuoteen pohjan väliin, mutta savukekoteloa ei löytynyt.

"Tuon savukekotelon on täytynyt olla hiton vaarallinen vihje!" huomautti arasti hra Formerie, joka ei enää uskaltanut esittää mitään varmaa mielipidettä.

"No, tietysti", vahvisti etsivän osaston päällikkö; "olihan siinä alkukirjaimet."

"Ainakin tiedämme ne – L ja M... Ilmeisesti Lupin. Ja siitä, sen lisäksi mitä hra Chapman näyttää tietävän, me saamme helposti tietoomme mitä ne merkitsevät."

Hra Lenormand säpsähti:

"Chapman! Missä hän on?"

He katselivat käytävään sulloutuneen väen seasta. Chapman ei ollut siellä.

"Hra Chapman tuli minun mukanani", sanoi isännöitsijä.

"Niin, niin, sen tiedän; mutta hän ei palannut teidän mukanne."

"Ei; minä jätin hänet ruumiin luo."

"Te jätitte hänet tänne... Yksikseen?"

"Minä sanoin hänelle: 'Olkaa täällä... älkääkä liikkuko.'"

"Ja eikö ketään ollut lähettyvillä? Ettekö nähneet ketään?"

"Käytävässä? Emme."

"Entäs porrassiltamilla?... Tai muualla – katsokaahan – tuon nurkkauksen takana: eikö siellä ollut ketään piilossa?"

Hra Lenormand näytti hyvin kiihtyneeltä. Hän asteli edestakaisin, ja availi huoneitten ovia. Ja äkkiä hän kapaisi juoksemaan ketteryydellä, jollaiseen ei kukaan olisi aavistanut hänen pystyvän. Hän säntäsi kuuden huonekerran portaat alas, isännöitsijän ja tutkintotuomarin etäällä saattamana. Pohjakerrassa hän tapasi pääoven edessä Gourelin.

"Eikö kukaan ole mennyt ulos?"

"Ei, hra päällikkö."

"Entäs toinen ovi, Rue Bassanon puolella?"

"Ehdottomin määräyksin?"

"Olen asettanut sinne Diouzyn."

"Niin, hra päällikkö."

Hotellin avarassa eteisessä tungeksi tuskittelevia matkustajia, kaikki puhellen niistä enemmän tai vähemmän tosista huhuista, joita oli rikoksesta heidän kuuluviinsa tullut. Kaikki palvelijat oli kutsuttu koolle puhelimella, ja he saapuivat yksitellen. Hra Lenormand kuulusteli heitä viipymättä. Yksikään heistä ei kyennyt antamaan mitään tietoja. Mutta eräs viidennen huonekerran kamaripalvelijatar tuli sitten esille. Noin kymmenen minuuttia takaperin oli hän sivuuttanut kaksi herrasmiestä, jotka tulivat alas palvelusväen portaita viidennestä huonekerrasta neljänteen.

"He riensivät alas hyvin nopeasti. Etumainen piteli toista kädestä.

Minua kummastutti nähdä nuo kaksi herrasmiestä palvelijain portailla."

"Tuntisitteko heidät vielä?"

"En etumaista. Hän käänsi pois päänsä. Hän oli laiha ja vaaleatukkainen. Hänellä oli pehmeä musta hattu ja musta puku."

"Entäs toinen?"

"Toinen oli englantilainen, kasvot leveät ja paljaiksi ajellut, puku ristiraitainen. Hänellä ei ollut hattua."

Kuvaus koski ilmeisesti Chapmania.

Nainen lisäsi:

"Hän näytti... hän näytti perin oudolta... kuin olisi hän ollut järjiltään."

Gourelin sana ei riittänyt hra Lenormandille. Hän kuulusteli noilla kahdella ovella seisovia ali-ovenvartijoita toista toisensa jälkeen.

"Tunsitteko hra Chapmania?"

"Kyllä, monsieur; hän aina puhutteli meitä."

"Ettekö te ole nähnyt hänen menevän ulos?"

Ei; miehet olivat siitä varmat.

Hra Lenormand kääntyi poliisikomisariukseen.

"Kuinka monta miestä teillä on mukanaan, hra komisarius?"

"Neljä."

"Siinä ei ole kylliksi. Pyytäkää puhelimella kirjurianne lähettämään teille kaikki käytettävissäanne olevat miehet. Ja järjestäkäähän hyvántahtoisesti itse mitä tarkin valvonta kaikille uloskäytävälle. Piiritystila, hra komisarius..."

"Mutta kuulkaahan", intti isännöitsijä, "minun asukkaani?"

"En välitä hiventäkään teidän asukkaistanne, monsieur! Minun velvollisuuteni käy kaiken edellä, ja velvollisuuteni on kaiken mokomin vangita..."

"Luulette siis..." rohkeni tutkintotuomari tokaista.

"Minä en *luule*, monsieur... Minä olen varma siitä, että molempien murhien tekijä on vielä hotellissa."

"Mutta silloin Chapman..."

"Tällä hetkellä en voi taata, että Chapman on vielä elossa. Joka tapauksessa on kysymys vain minuuteista, sekunneista... Gourel, ottakaa kaksi miestä ja tarkastakaa kaikki neljännen huonekerran huoneet... Hra isännöitsijä, lähettäkää yksi kirjuriinne heidän mukaansa... Mitä muihin huonekertoihin tulee, niin ryhdyn toimiin heti kun saamme lisävoimia. No, Gourel, liikkeelle nyt, ja pitäkää silmänne auki... te ajatte isoa saalista takaa!"

Gourel riensi pois miehinensä. Hra Lenormand jäi itse eteiseen, lähelle hotellin konttoria. Tällä kertaa hän ei ajatellut istuutua, kuten hänen tapanaan oli. Hän käveli pääkäytävältä Rue Bassanon puoleiselle ovelle ja palasi sitte lähtökohtaansa. Tuon tuostakin hän antoi ohjeita.

"Hra isännöitsijä, toimittakaa keittiöt vartioiduksi. He voivat yrittää paeta sitä tietä... Antakaa puhelintyöllenne määräys olla yhdistämättä ketään hotellin asukasta ulkolinjalle. Jos puhelu tulee ulkoapäin, niin hän saa yhdistää pyydetylle henkilölle, mutta hänen pitää merkitä muistiin sen henkilön nimi... Hra isännöitsijä, teettäkää luettelo kaikista asukkaistanne, joiden nimi alkaa L:llä. Merkittäköön muistiin sillä kirjaimella alkavat ristimänimetkin."

Jännitys piteli katselijoita kurkusta, heidän seistessään ryhmänä keskellä eteistä äänettöminä ja hengitystään pidätellen, vapisten vähintäänkin ääntä, murhaajan kaamean kuvan herpaisevana. Missä piileskeli hän? Näyttäytyisikö hän? Eikö hän ollut heidän omassa joukossaan – tämä ehkä? Tai tuo...

Ja kaikkien katseet kohdistuivat silmälasensa käyttävään harmaatukkaiseen herrasmieheen, joka tutisevin jaloin asteli selkä köyryssä edes takaisin.

Silloin tällöin ryntäsi esille joku kersantti Gourelin mukana olevista tarjoilijoista.

"Mitään uutta?" kysyi hra Lenormand.

"Ei, monsieur; emme ole huomanneet mitään."

Isännöitsijä yritti kahdesti taivuttaa häntä hellittämään ankaria määräyksiensä ovien vartioimisesta. Asema alkoi käydä sietämättömäksi. Konttorihuoneet olivat täynnä asukkaita, joilla oli asiaa kaupungille tai joiden piti lähteä Parisista.

"En välitä vähääkään!" toisti hra Lenormand.

"Mutta minä tunnen heidät kaikki."

"Minä onnittelelen teitä."

"Te menette yli valtuuksienne."

"Sen tiedän."

"Laki varmasti päättää teitä vastaan."

"Siitä olen vakuutettu."

"Herra tutkintotuomari itse..."

"Hra Formerien on parempi olla puuttumatta asiaan. Pitäköön hän huolta omasta toimestansa, joka on palvelijain kuulusteleminen ja jossa hän parhailaan työskenteleekin. Sitä paitsi ei sillä ole mitään tekemistä tutkintotuomarin kanssa; se koskee poliiseja. Se on siis minun asiani."

Juuri silloin ryntäsi hotelliin poliisikomennuskunta. Etsivän osaston päällikkö jakoi heidät useaksi osastoksi, jotka lähetti kolmanteen huonekertaan. Sitte hän lausui poliisikomisariukselle:

"Hyvä hra komisarius, minä jätän ovien vartioimisen teidän huoleksenne. Ei mitään heikkoutta, muistakaa se. Minä otan kaiken vastuun, mitä hyvänsä tapahtuu."

Hän astui hissiin ja kuljetutti itsensä toiseen huonekertaan.

Tarkastelu oli vaikea ja pitkälinen, sillä heidän oli avattava komerot, kaikki kaapit, jokainen nurkka ja soppi.

Ja se oli myöskin hyödytön. Tuntia myöhemmin, kellon lyödessä kahtatoista, oli hra Lenormand juuri suoriutunut toisesta huonekerrasta; muut osastot eivät vielä olleet valmiit ylikerroista, eikä mitään ollut löytynyt.

Hra Lenormand epäröitsi: oliko murhaaja palannut ullakoille päin?

Hän oli kuitenkin päättämäsillään mennä alikertaan, kun hänelle samassa ilmoitettiin, että rouva Kesselbach oli juuri saapunut seuranaisensa keralla. Edwards, vanha uskottu palvelija, oli ottanut toimekseen ilmottaa hänelle hra Kesselbachin kuoleman.

Hra Lenormand tapasi hänet eräässä vierashuoneessa odottamattoman viestin järkyttämänä, silmät kuivina, mutta kasvopiirteet murheen vääristäminä ja ruumis kuin horkan värisyttämänä. Hän oli kookkaanlainen, tummaverinen nainen; ja hänen mustissa ja erinomaisen kauneissa silmissään hohteli pieniä kultaisia täpliä. Hänen miehensä oli tutustunut häneen Hollannissa, missä Dolores oli

syntynyt vanhasta, Espanjasta polveutuvasta suvusta. Hän rakastui ensi näkemällä; ja neljään vuoteen ei heidän onnensa ollut kokenut ainoatakaan häiriötä.

Hra Lenormand esitteli itsensä. Toinen katsoi häneen vastaamatta; ja Lenormand vaikenä, sillä sureva ei näyttänyt hämmennyksissään käsittävän mitä hän puhui. Sitte hän alkoi äkkiä vuodattaa viljavia kyyneliä ja pyysi päästä miehensä luokse.

Eteisessä Lenormand kohtasi Gourelin, joka etsiskeli häntä ja ryntäsi hänen luokseen pidellen kädessään hattua.

"Tämän minä löysin, hra päällikkö... Senhän omistajasta ei ole vähintäkään epäilystä, vai mitä?"

Se oli musta, pehmeä huopahattu ja vastasi annettua kuvausta. Sisäpuolella ei ollut mitään sisustusta eikä leimaa, ainoastaan hiuksi, jonka hra Lenormand korjasi haltuunsa.

"Mistä te tämän löysitte?"

"Palvelusväen portaiden toisen huonekerran siltamalta."

"Eikö muissa huonekerroissa näkynyt mitään?"

"Ei mitään; me olemme etsineet kaikkialta. On enää ensimmäinen huonekerta jäljellä. Ja tämä hatu osottaa, että mies meni niin kauvas alas. Me tunnemme jo käryä, päällikkö!"

"Niin luulen."

Portaiden juurella hra Lenormand pysähtyi.

"Menkää takaisin komisariuksen luo ja antakaa hänelle määräykseni: hänen tulee asettaa kaksi miestä jokaisen neljän porraskäytävän alipäähän, revolveri kädessä. Ja heidän täytyy tarpeen tullessa ampua. Ymmärtäkää asia, Gourel: jos Chapman ei pelastu, ja jos tuo mies karkaa, niin minä otan eron virastani. Ajatukseni ovat haihatelleet runsaasti kaksi tuntia."

Hän nousi ylös portaita. Ensimmäisessä huonekerrassa hän tapasi kaksi poliisia erään hotellin palvelijan saattamina poistumassa muutamasta makuuhuoneesta.

Edempänä hra Lenormand näki toisen poliisiryhmän tarkastavan kamaripalvelijattarien kaappeja ja erään pitkän käytävän päässä hän näki joidenkuiden muiden lähenevän nurkkausta – sitä käytävän osaa nimittäin, joka vei Rue Lafontaine varrella oleviin huoneisiin.

Äkkiä hän kuuli näiden miesten huutavan, ja he katosivat juoksujalkaa.

Hän riensi heidän perässään.

Poliisit olivat pysähtyneet käytävän keskikohdalle. Heidän jaloissaan, sulkien heiltä tien, makasi kasvot mattoa vasten ruumis.

Hra Lenormand kumartui alas ja kohotti hengetöntä päätä.

"Chapman", hän mutisi. "Hän on kuollut..."

Hän tutki ruumista. Kaulan ympäri oli kiedottu valkea silkistä kudottu kääre. Hän avasi sen. Punaisia tahroja näkyi, hän huomasi kääreen pitelevän paksua puuvillatukkoa niskakuopassa. Tukko oli veren liottama.

Taaskin oli siinä sama pieni haava – puhdas, selkeä ja säälitön.

* * * * *

Hra Formerielle ja komisariukselle ilmoitettiin heti, ja he riensivät ylös.

"Eikö kukaan ole lähtenyt ulos?" kysyi etsivän osaston päällikkö.

"Eikö mitään yllätystä ole tapahtunut?"

"Ei", vastasi komisarius. "Jokaisen porraskäytävän juurella vartioitsee kaksi miestä."

"Kenties hän on mennyt ylös jälleen?" arveli hra Formerie.

"Ei... Ei..."

"Mutta jonkun on täytynyt kohdata hänet..."

"Ei... Kaikki tämä tapahtui jo melkoinen tovi takaperin. Kädet ovat kylmät... murhan on täytynyt tapahtua melkein heti tuon toisen jälkeen... heti kun molemmat miehet tulivat tänne palvelusväen portaita myöten."

"Mutta ruumis olisi nähty. Ajatelkaahan, ainakin viisikymmentä ihmistä on varmasti kulkenut tästä ohi kahden tunnin kuluessa..."

"Ruumis ei ollut täällä."

"Missä se sitten oli?"

"Ka, mistä minä tietäisin?" kivahti etsivän osaston päällikkö. "Tehkää kuten minä, tähyilkää omasta puolestanne! Puhelemalla ette voi mitään löytää."

Raivokkaasti kouraisi hän vavahtelevalla kädellään sauvansa ryhmyä ja seiso siinä katseet ruumiiseen kiintyneinä, äänettömänä ja mietteissään. Vihdoin hän puhui.

"Hra komisarius, siirrätkäähän hyväntahtoisesti uhri johonkin tyhjään huoneeseen. Toimittakaa paikalle lääkäri. Hra isännöitsijä, avauttakaa minulle kaikkien tämän käytävän varrella olevien huoneiden ovet."

Vasemmalla hra Lenormand tarkasti tyhjän huoneuston, johon kuului kolme makuuhuonetta ja vierashuonetta. Kahdessa niistä oli asukas, mutta kumpainenkin ulkona. Kolmannessa huoneessa he tapasivat vanhemmanpuoleisen englantilaisen naimattoman rouvashenkilön vielä makuulla, ja neljännessä lueskeli ja poltteli kaikessa rauhassa eräs englantilainen, jota käytävässä vallitseva hälinä ei ollut vähääkään häirinnyt.

Mikään etsiminen tai kyseleminen ei tuottanut tuloksia.

"Tämä on kummallista", mutisi tutkintotuomari – "todellakin..." Ja hän tunnusti nerokkaasti: "Olen yhä enemmän ja enemmän ymmällä... Kokonainen sarja seikkoja on minulle osittain käsittämättömiä. Mitä johtopäätöksiä te niistä teette, hra Lenormand?"

Lenormand oli ärähtämäisillään tuollaisen kärkevän vastauksen, joihin hänellä oli tapana purkaa ainaista huonoa tuultaan. Mutta silloin ilmestyi Gourel hengästyneenä paikalle.

"Hra päällikkö", hän läähätti, "tämä on löydetty... pohjakerrasta... konttorista... tuoilta..."

Se oli tavallisen kokoinen mustaan sarssiin kääritty mytty.

"Avasivatko ne sen?" kysyi päällikkö.

"Avasivat; mutta sisällön nähdessään he sitoivat sen ihan entiselleen... hyvin tiukalle, kuten näette..."

"Avatkaa solmut."

Gourel irrotti kääreen. Mytyssä oli päällimäisenä musta takki ja housut, jotka nähtävästi oli kiireisesti sullottu kasaan, kuten vaatteiden rypyt osottivat. Keskessä oli veren tahrима pyyhinliina, jota oli kostutettu vedessä, varmaankin siihen kuivattujen käsien jälkien häivyttämiseksi. Pyyhinliinan sisällä oli teräksinen kullatulla kahvalla varustettu tikari. Sekin oli punainen verestä, kolmen miehen verestä, jotka oli muutaman tunnin kuluessa syössyt surmaan näkymätön käsi kolmensadan isossa hotellissa liikehtivän ihmisen joukosta.

Palvelija Edwards heti tunsu tikarin hra Kesselbachin omaksi. Hän oli nähnyt sen pöydällä murhapäivän aattona.

"Hra isännöitsijä", sanoi etsivän osaston päällikkö, "pidätys on päättynyt. Gourel, menkää antamaan käsky, että ovet jätetään vapaiksi."

"Luulette siis Lupinin kyenneen luikahtamaan ulos?" kysyi Formerie.

"Näiden kolmen murhan tekijä on jossakin hotellin huoneessa, tahi pikemmin on hän eteisessä odottelevan yleisön joukossa tai vastaanottohuoneissa. Minun luullakseni hän asui hotellissa."

"Mahdotonta! Sitä paitsi, missä hän olisi pukuansa vaihtanut? Ja mitä vaatteita olisi hänellä nyt yllänsä?"

"Sitä en tiedä; mainitsen vain tosiasian."

"Ja aijotteko antaa hänen mennä? Hänhän tietenkin kävelee kädet taskuissa rauhallisesti pois."

"Se, joka sillä tavoin lähtee ilman matkatavaroitansa eikä tule takaisin, on rikollinen. Hra isännöitsijä, tulkaahan mukaan konttoriin. Minä tahtoisin tarkoin tutkia päiväkirjanne."

Konttorissa näytettiin Lenormandille muutamia hra Kesselbachille osotettuja kirjeitä. Hän ojensi ne tutkintotuomarille. Siellä oli myöskin vast'ikään Parisin pakettipostissa saapunut kääre. Käärepaperi oli osittain repeentynyt, ja Lenormand näki sen sisällä pienen mustapuu-laatikon, johon oli kaiverrettu Rudolf Kesselbachin nimi. Uteliaana avasi hän käären. Laatikossa oli säpäleitä peililasista, joka oli nähtävästi ollut kiinnitettynä kannen sisäpuolelle. Siinä oli myöskin Arsène Lupinin käyntikortti.

Mutta eräs seikka hätkähdytti etsivän osaston päällikköä. Ulkopuoolella oli laatikon pohjassa pieni sinireunainen lappu, samanlainen kuin se lappu, jonka hän oli ottanut lattialta siinä neljännen huonekerran huoneessa, josta savukekotelo oli löytynyt, ja tässä lapussa oli sama numero: "813".

III.

Tuntematon mies

"Auguste, kutsukaa sisälle hra Lenormand."

Lähetä astui ulos ja ilmotti joitakuuta sekunteja myöhemmin etsivän osaston päällikön.

Pääministerin yksityisessä huoneessa Place Beauvaun varrella oli kolme miestä – kuuluisa Valenglay, radikaalisen puolueen johtaja kolmenkymmenen vuoden ajalta ja nyt ministeriön presidentti sekä sisäasiain ministeri; prokuraattori, monsieur Testard; ja poliisiprefekti Delaume.

Poliisiprefekti ja prokuraattori eivät nousseet tuoleiltaan, joilla olivat istuneet pääministerin pitkällisen puhuttelun aikana. Mutta pääministeri nousi seisaalleen, puristi etsivän osaston päällikön kättä ja lausui mitä sydämellisimmin:

"Varmaankin, hyvä herra Lenormand, tiedätte syyn, miksi kutsutin teidät."

"Kesselbachin juttu?"

"Niin."

* * * * *

Kesselbachin juttu! Jokainen meistä muistaa ei ainoastaan tuon hälyä herättäneen jutun pääpiirteitä, jonka sotkuista vyyhtiä olen ottanut tässä selvitelläkseni, vaan sen kaikkein pienimmätkin tapaukset, sillä niin suuresti kiinnitti se äskeisinä vuosina meidän kaikkien huomiota. Eikä kukaan meistä unohda, millaista tavatonta kohua se sai aikaan sekä Ranskassa että sen ulkopuolella. Ja kuitenkin iski yleisöön yksi seikka vielä voimallisemmin kuin nuo kolme niin salaperäisesti tehtyä murhaa, kuin tuon teurastuksen hirveä tunnottomuus, kuin mikään muu – ja se seikka oli Arsène Lupinin jälleen ilmestyminen, voisipa sanoa ylösnousemus.

Arsène Lupin! Kukaan ei ollut kuullut hänestä puhuttavan neljään vuoteen, siitä asti kuin oli tullut päivänvaloon uskomaton, hämmästyttävä Onton Neulan salaisuus ["Ontto neula." Kirj. Maurice Leblanc. Suom. V. Hämeen-Anttila. Arvi A. Kariston kustannuksella, 1909.], siitä päivästä asti, jona hän oli hävinnyt pimeään Sherlock Holmesin ja Isidore Beautreletin silmistä, seljässään kantaen rakastamansa naisen hengetöntä ruumista ja vanhan palvelijattarensa Victoiren saattamana.

Siitä lähtien oli häntä yleensä pidetty kuolleena. Tätä puhuivat poliisit, jotka kadottaessaan vastustajansa näkyvistään tyytyivät muutta mutkitta hautaamaan hänet.

Jotkut kuitenkin uskoivat hänen pelastuneen ja päättelivät hänen viettävän rauhallista tavallisen kansalaisen elämää. Heidän oletuksensa mukaan hän eleli vaimonsa ja lastensa kanssa jossakin maatilkkuaan viljellen; toiset taas väittivät, että hän oli murheen painamana ja maailman turhuuksiin kyllästyneenä sulkeutunut luostarin yksinäisyyteen.

Ja tässä hän taas kookkaana kohosi yleisön näkyviin, jälleen ryhtyen hellittämättömään taisteluunsa yhteiskuntaa vastaan! Arsène Lupin oli taaskin Arsène Lupin, oikullinen, tapaamaton, häiritsevä, julkea, nerokas Arsène Lupin! Mutta tällä kertaa nousi kauhun huuto. Arsène oli riistänyt ihmishenkiä! Ja rikoksen kataluus, julmuus, raaka häikäilemättömyys olivat niin suuret, että myötätuntoa herättävän sankarin, ritarillisen ja toisinaan tunteellisen seikkailijan kuvan sijalle oitis tuli epäinhimillinen, verenjanoinen ja hillitön hirviö. Ihmiset inhosivat ja kammosivat nyt entistä epäjumalaansa kiihkeämmin kuin olivat häntä sorean käytöksensä ja hauskan hyväntuulisuuksensa vuoksi ihailleet.

Ja pian kääntyi peljästyneen lauman suuttumus poliiseja vastaan. Ennen oli yleisö nauranut. He olivat antaneet hävinneelle poliisikomisarikukselle anteeksi sen lystikkään tavan tähden, jolla hän oli antanut itsensä puijata. Mutta pilaa oli kestänyt liian kauan, ja hirmustumisensa ja raivonsa

puuskassa he nyt vaativat viranomaisia tilille noista pöyristyttävistä veritöistä, joita nämä olivat voimattomat ehkäisemään.

Sanomalehdistössä, julkisissa kokouksissa, kaduilla, vieläpä edustajakamarin puhujalavallakin kajahteli sellainen raivo, että hallitus tunsi levottomuutta ja koetti kaikin mahdollisin keinoin tyynnyttellä yleistä kiihtymystä.

Valenglay, pääministeri, sattui suuresti harrastamaan kaikkia tuollaisia poliisikysymyksiä ja oli useasti huvikseen syventynyt eri tapauksiin etsivän osaston päällikön keralla, jonka hyviä lahjoja ja itsenäistä luonnetta hän piti suuressa arvossa. Hän kutsutti luoksensa keskusteluun prefektin ja prokuraattorin, neuvotteli heidän kanssaan ja lähetti sitte hakemaan hra Lenormandia.

"Niin, hyvä hra Lenormand, asia koskee Kesselbachin juttua. Mutta ennen kuin käymme siitä puhumaan, täytyy minun mainita teille seikka, joka erityisesti painaa ja voinpa sanoa kiusaa hra poliisiprefektiä. Hra Delaume, tahtoisitteko selittää hra Lenormandille?"

"Oh, hra Lenormand tietää varsin hyvin, miten on asian laita", sanoi prefekti äänellä, jossa ei sointunut suurtakaan suopeutta hänen käskynalaistaan kohtaan. "Olemme siitä jo keskenämme puhuneet, ja minä olen hänelle lausunut mielipiteeni hänen sopimattomasta käyttäytymisestään Palace-hotellissa. Ihmiset ovat yleisesti suutuksissaan."

Hra Lenormand nousi, otti taskustaan paperin ja laski sen pöydälle.

"Mikä tämä on?" kysyi Valenglay.

"Eronhakemukseni, hra ministeripresidentti."

Valenglay hypähti:

"Mitä! Teidän eronhakemuksenne! Hyvää tarkottavasta huomautuksesta, jonka hra poliisiprefekti katsoo sopivaksi tehdä teille ja jota hän muuten ei pidä vähääkään tärkeänä, te otatte heti suutahtaaksenne! Teidän täytyy tunnustaa, hyvä hra Lenormand, olevanne hiton herkkä! No, pistäkää tuo paperipalanen takaisin taskuunne ja puhelkaamme vakavasti."

Etsivän osaston päällikkö istuutui jälleen ja Valenglay sanoi, vaientaen prefektin, joka ei yrittänytäkään salata tyytymättömyyttään:

"Sanalla sanoen, Lenormand, asiana on se, että Lupinin ilmestyminen taas näyttämölle häiritsee meitä. Se roisto on uhmaillut meitä kyllin kauan. Hänen seikkailemisensa oli tavallisesti huvittavaa, sen tunnustan, ja minä puolestani olin ensimmäinen sille nauramaan. Mutta nyt ei ole enää siitä kysymys. On kysymys murhista. Saatoimme kärsiä Lupinia niin kauan kuin hän hauskutteli lehteriyleisöä. Mutta kun hän ottaa surmatakseen ihmisiä, niin ei mitenkään!"

"Mitä siis pyydätte, hra ministeripresidentti?"

"Mitäkö pyydämme? Sehän on aivan selvää! Ensiksikin hänen vangitsemistaan, ja sitte hänen päätänsä!"

"Voin luvata teille hänen vangitsemisensa, ennemmin tai myöhemmin, vaan en hänen päätänsä."

"Mitä! Jos hänet vangitaan, niin hänhän joutuu tutkittavaksi murhista, tuomittavaksi ja mestauslavalle."

"Ei!"

"Ja miksi ei?"

"Siksi että Lupin ei ole murhannut."

"Kuinka? Tehän olette järjiltänne, Lenormand! Palace-hotellin ruumiit ovat keksintöä, tiemmä! Eikä noita kolmea murhaa ole kukaan tehnyt!"

"Kyllä, mutta ei Lupin."

Päällikkö lausui nämä sanat hyvin vakavasti, vaikuttavan tyynesti ja varmasti. Prokuraattori ja prefekti ryhtyivät väittämään vastaan.

"Varmaankaan, Lenormand", sanoi Valenglay, "ette ilman vakavia syitä esitä tuota oletusta?"

"Oletus ei se ole."

"Mitä todistuksia on teillä?"

"Aluksi kaksi siveellistä, jotka heti esitin tutkintotuomarille ja joita sanomalehdet ovat painostaneet. Ihan ensinnä, Lupin ei surmaa ihmisiä. Toiseksi, miksi olisi hän tappanut ketään, kun oli jo saavuttanut tarkoituksensa, saaliin, eikä hänellä ollut mitään peljättävää kapuloidun ja köytetyn vastustajansa taholta?"

"Varsin hyvä. Mutta entäs tosiseikkoja?"

"Tosiseikat eivät järkeä ja johdonmukaista ajattelua vastassa merkitse mitään; ja sitä paitsi ovat tosiseikatkin puolellani. Mitä tarkotusta olisi Lupinin läsnäololla siinä huoneessa, josta savukekotelo löytyi? Toiselta puolen, ne mustat vaatteet, jotka löydettiin ja jotka ilmeisesti kuuluivat murhaajalle, eivät mitaltaan lähestulkoonkaan sovi Lupinille."

"Tunnette hänet siis, vai mitä?"

"Minä? En. Mutta Edwards näki hänet, Gourel näki hänet; ja se mies, jonka he näkivät, ei ole sama mies, jonka kamaripalvelijatar näki palvelusväen portailla laahaamassa Chapmania kädestä."

"Teidän käsityksenne siis..."

"Tarkotatte sanoa totuus, hra presidentti. Tällainen se on tahi ainakin sikäli kuin minä sitä tunnen. Tiistaina huhtikuun 16. p:nä eräs mies – Lupin – murtautui hra Kesselbachin huoneeseen noin kello kaksi ehtoopäivällä..."

Hra Lenormandin keskeytti naurun remakka. Nauraja oli poliisiprefekti.

"Sallikaa minun sanoa teille, hra Lenormand, että teillä on hiukan kiire tosiseikkojenne latelemiseen. On todistettu, että hra Kesselbach sinä päivänä kello kolme saapui Crédit Lyonnaisiin ja laskeutui holvikerrokseen. Hänen nimikirjotuksensa luettelossa osottaa sen."

Hra Lenormand odotti kunnioittavasti, kunnes hänen ylempänsä oli lopettanut. Sitte hän pitkitti, huolimatta vastata hyökkäykseen:

"Noin kello kaksi ehtoopäivällä Lupin erään Marco-nimisen kätyrinsä avulla köytti hra Kesselbachin, ryösti häneltä kaikki käteiset varat ja pakotti hänet ilmaisemaan Crédit Lyonnaisissa vuokraamansa lokeron salakirjaimet. Heti kun salaisuus oli saatu tietoon, läksi Marco. Hän yhtyi erääseen toiseen rikostoveriin, joka käyttäen edukseen jonkunlaista yhdennäköisyyttä hra Kesselbachin kanssa – jota yhdennäköisyyttä hän sinä päivänä lisäsi ottamalla ylleen samanlaisen puvun kuin Kesselbachilla oli ja hankkimalla kultapuitteiset silmälasit – meni Crédit Lyonnaisiin, jäljensi hra Kesselbachin nimikirjotuksen, tyhjensi lokeron sisällön ja käveli Marcon saattamana pois. Marco oitis ilmotti puhelimitse Lupinille. Heti kun Lupin oli varma siitä, ettei hra Kesselbach ollut häntä pettänyt ja että hänen käyntinsä tarkoitus oli saavutettu, poistui hänkin."

Valenglayn mieli näytti horjuvan:

"Niin, niin – myöntäkäämme se. Mutta minua kummastuttaa, että Lupinin lainen mies olisi pannut alttiiksi niin paljon aivan mitättömän hyödyn tähden – muutamien setelien ja lokeron luulotellun sisällön takia."

"Lupin tavoitteli enempää. Hän tahtoi saada joko sahviaanikotelon, joka oli matkalaukussa, tahi sitte mustapuu-lippaan, joka oli lokerossa. Hän on saanut mustapuu-lippaan, sillä hän on lähettänyt sen takaisin. Senvuoksi hän tähän mennessä tietää tahi on kelpo määrässä saamassa tietoonsa sen kuuluisan suunnitelman, jota hra Kesselbach hautoi ja josta hän puheli kirjurinsa kanssa hiukan ennen kuolemaansa."

"Mikä suunnitelma se oli?"

"En tunne sitä lähemmin. Barbareuxin toimiston johtaja, jolle hän oli puhunut asiasta, oli saanut tehtäväkseen etsiä hra Kesselbachille jonkun miehen, joka käyttää nimeä Pierre Leduc ja joka arvatenkin on ennen rappiolle joutumistansa nähnyt parempia päiviä. En osaa sanoa, mitä merkitystä tuon henkilön löytämisellä oli suunnitelman menestymiselle."

"Hyvä niin", sanoi Valenglay. "Sen verran Arsène Lupinista. Hänen osansa on näytelty. Hra Kesselbach on köytetty, kapuloitu ja rosvottu, mutta hengissä! Mitä tapahtuu siihen asti kun hänet löydetään ruumiina?"

"Useampaan tuntiin ei mitään, ei ennen yötä. Mutta yöllä joku tunkeutui sisälle."

"Millä tavalla?"

"420. huoneen kautta – se oli hra Kesselbachin varaamia huoneita. Tuolla henkilöllä ilmeisesti oli väärä avain."

"Mutta", huudahti poliisiprefekti, "kaikki ovet sen huoneen ja hra Kesselbachin huoneuston välillä olivat teljettyt – ja niitä oli neljä?"

"Olihan ainakin uloke käytettävissä."

"Uloke!"

"Niin; uloke kiertää koko huonekerta, Rue Galiléen puolella."

"Entäs väliaukot?"

"Riуска mies voi astua niiden ylitse. Meidän miehemme teki sen. Minä olen löytänyt jälkiä."

"Mutta kaikki huoneuston ikkunat olivat salvatut; rikoksen jälkeen on todettu, että ne olivat vielä salvassa."

"Kaikki paitsi yksi, kirjuri Chapmanin ikkuna, joka oli ainoastaan työnnetty kiinni. Minä koetin sitä itse."

Tällä kertaa näytti pääministeri hiukan taipuvan, niin johdonmukaiselta tuntui Lenormandin selitys, niin täsmälliseltä ja niin selvien tosiseikkojen tukemalta. Hän kysyi kasvavalla mielenkiinnolla:

"Mutta mikä oli miehen tulolla tarkoituksena?"

"Minä en tiedä."

"Vai niin, te ette tiedä?"

"Yhtä vähän kuin hänen nimeänsäkään."

"Mutta miksi tappoi hän Kesselbachin?"

"En tiedä. Se kaikki on salassa. Meillä on enintään oikeus otaksua, ettei hän tullut murhan aikeissa, vaan halusi, hänkin, anastaa sahviaanikotelossa ja mustapuu-lippaassa säilytetyt asiapaperit, ja että hän havaitessaan sattumalta joutuneensa avuttomaan tilaan nujerretun vihamiehen eteen surmasi hänet."

Valenglay mutisi:

"Niin, täytyyhän sanoa, että se on mahdollista... Ja onko hänellä luullaksenne nuo asiapaperit?"

"Hän ei löytänyt lipasta, syystä että se ei ollut siellä, mutta hän löysi mustan sahviaanilompakon. Siten Lupin ja... tuo toinen ovat samassa asemassa. Kumpainenkin tietää Kesselbachin suunnitelmasta yhtä paljon."

"Se merkitsee", huomautti presidentti, "että he joutuvat taisteluun keskenään."

"Aivan. Ja taistelu on jo käynnissä. Murhaaja löysi Arsène Lupinin käyntikortin ja kiinnitti sen ruumiiseen. Siten kääntyisi kaikki epäluulo Arsène Lupiniin... ja Arsène Lupinista tehtäisiin murhaaja."

"Totta... totta", vahvisti Valenglay. "Laskelma näytti hyvinkin varmalta."

"Ja sotajuoni olisi onnistunut", pitkitti Lenormand, "ellei murhaaja toisen ja vähemmän suotuisan sattuman johdosta olisi joko tullessaan tai mennessään pudottanut savukekoteloaan 420. huoneeseen ja ellei huonekerran siivooja Gustave Beudot olisi sitä korjannut. Siitä hetkestä asti, tietäen tullessaan ilmi tahi olevansa ilmi tulemaisillaan..."

"Mistä hän sen tiesi?"

"Mistäkö? No, itseltänsä hra Formerielta, tutkintotuomarilta. Tutkimus toimitettiin avoimin ovin. On varmaa, että murhaaja piileksi väkijoukon seassa, niiden hotellihenkilöiden ja sanomalehtimiesten joukossa, jotka olivat kuulemassa Gustave Beudotin todistusta; ja kun tutkintotuomari lähetti hänet ullakostansa noutamaan savukekoteloa, niin mies lähti perässä ja löi iskunsa. Toinen uhri!"

Kukaan ei nyt inttänyt vastaan. Murhenäytelmä kuvastui heidän silmissään aivan totuudenmukaisena.

"Entäs kolmas uhri?" kysyi Valenglay.

"Hän itse antoi roistolle tilaisuuden. Kun Beudotia ei kuulunut takaisin, niin Chapman, uteliaana näkemään savukotelon, meni ylös hotellin isännöitsijän kanssa. Murhaaja yllätti hänet, laahasi hänet pois, vei hänet johonkin makuuhuoneeseen ja teki lopun hänestäkin."

"Mutta miksi antoi hän tuolla tavoin laahata itseänsä pois, tekemättä vastarintaa miehelle, jonka tiesi hra Kesselbachin ja Gustave Beudotin murhaajaksi?"

"Sitä en tiedä, enkä myöskään missä huoneessa rikos tapahtui tai millä tosiaan ihmeellisellä tavalla pahantekijä pelastui."

"Jotakin on sanottu kahdesta sinisestä lapusta."

"Kyllä; toinen oli kiinnitetty sen lippaan pohjaan, jonka Lupin lähetti takaisin, ja toisen löysin minä. Jälkimäinen epäilemättä oli pudonnut murhaajan varastamasta sahviaanikotelosta."

"No?"

"En luule niiden merkitsevän mitään. Jotakin merkitystä voi olla ainoastaan numerolla 813, jonka hra Kesselbach oli kirjottanut niihin molempiin. Hänen käsialansa on tunnettu."

"Ja tuo numero 813?"

"On salaisuus."

"Siis?"

"Voin taaskin vain vastata, että minä en tiedä."

"Eikö teillä ole mitään epäluuloja?"

"Ei minkäänlaisia. Kaksi miestäni asustaa eräässä Palace-hotellin huoneessa samassa huonekerrassa, mistä Chapmanin ruumis löydettiin."

Nämä kaksi miestä pitävät silmällä kaikkia hotellin asukkaita.

Pahantekijä ei ole niitä, jotka ovat muuttaneet pois."

"Eikö kukaan käyttänyt puhelinta murhien tapahtuessa?"

"Kyllä; joku soitti ulkoa päin majuri Parburylle, eräälle niistä neljästä henkilöstä, joilla oli huoneusto ensimmäisen huonekerran käytävän varrella."

"Ja tämä majuri Parbury?"

"Olen kuulustellut häntä, ja mieheni pitävät häntä silmällä. Tähän asti ei ole ilmaantunut häntä vastaan mitään."

"Ja mihin suuntaan aijotte ohjata tutkistelunne?"

"Etsintäni ala on hyvinkin rajotettu. Luullakseni täytyy murhaajan olla Kesselbach-pariskunnan ystäviä tai tuttavina. Hän seurasi heidän jälkiään, tunsu heidän tapansa, tiesi mitä varten hra Kesselbach oli Pariisissa ja ainakin aavisteli hra Kesselbachin suunnitelmien tärkeyttä."

"Hän ei siis ollut ammattirikollinen?"

"Ei, ei; eipä suinkaan. Murha tehtiin erinomaisen taitavasti ja rohkeasti, mutta se johtui asianhaaroista. Toistan vielä, että meidän on etsiskeltävä hra ja rouva Kesselbachin lähimmästä seurapiiristä. Ja todistuksena siitä on, että Kesselbachin murhaaja surmasi Gustave Beudotin yksistään syystä että tällä oli savukekotelo hallussaan ja Chapmanin yksistään syystä että kirjuri tiesi sen seikan. Muistakaa Chapmanin kiihtymystä; pelkästä savukekotelon kuvauksesta Chapman äkkiä sai käsityksen murhenäytelmän laadusta. Jos hän olisi savukekotelon nähnyt, niin me olisimme saaneet riittävät tiedot. Tuntematon mies ymmärsi sen – hän teki lopun Chapmanista. Emmekä me tiedä mitään, emme mitään muuta kuin alkukirjaimet L.M."

Hän mietti tuokion ja jatkoi:

"On toinenkin todistus, joka on vastauksena erääseen kysymykseenne, hra presidentti: Luuletteko, että Chapman olisi saattanut tuota miestä pitkin hotellin käytäviä ja portaita, ellei hän olisi miestä ennestään tuntenut?"

Tosiseikkoja kertyi. Totuus tai ainakin otaksuttava totuus lujittui. Monet ratkaisevat piirteet, enimmin mielenkiintoiset ehkä, pysyivät hämärinä. Mutta millaista valaistusta olikaan saatu asialle! Lenormandin kuulijat käsittivät nyt selvästi, missä järjestyksessä tapaukset olivat toisiansa seuranneet.

Oltiin hetken aikaa vaiti. Jokainen mietiskeli, etsi vastasyitä, vaihtoehtoisia väitteitä. Viimein Valenglay huudahti:

"Hyvä Lenormand, tämä kaikki on varsin oivallista. Te olette saanut minut vakuutetuksi... mutta emmepä silti lopulta ole sen edempänä kuin äskenkään."

"Mitä tarkoitatte?"

"Mitä sanon. Meidän kohtauksemme tarkoituksena ei ole saada selville osa salaisuutta, jonka te jonakuna päivänä varmasti kokonaan selvitätte, vaan tyydyttää yleistä vaatimusta niin täydellisesti kuin meille vain mahdollista on. Olkoonpa murhaajana Lupin taikka joku muu; olkoon rikollisia kaksi tai kolme, taikka yksi ainoa, siitä emme vielä saa rikollisen nimeä tietoomme, emmekä häntä vangituksi. Ja yleisöllä pysyy se onneton käsitys, että laki on voimaton."

"Mitä voin minä tehdä?"

"Antakaa yleisölle se nimenomainen tyydytys, jota se pyytää."

"Mutta minusta tuntuu, että tämän selityksen pitäisi jo kyetä..."

"Sanoja! Yleisö vaatii tekoja! Yksi ainoa toimenpide voi sitä tyydyttää – vangitseminen."

"Perhana! Hitto! Emme voi vangita ensimmäistä vastaantulijaa!"

"Sekin olisi parempi kuin olla vangitsematta ketään", sanoi Valenglay naurahtaen. "No, silmätkähän tarkoin ympäristöä. Oletteko varma Edwardsista – Kesselbachin palvelijasta?"

"Ihan varma. Sitä paitsi... Ei, hra presidentti, se olisi vaarallista ja naurettavaa, ja olen varma siitä, ettei hra prokuraattori itsekään... On vain kaksi henkilöä, jotka meillä on oikeus vangita: murhaaja – minä en tiedä kuka hän on – ja Arsène Lupin."

"No?"

"Ei ole puhettakaan Arsène Lupinin vangitsemisesta, tahi ainakin se vaatii aikaa, moninaista toimenpiteiden valmistelua, jonka suorittamiseen minulla ei ole ollut aikaa, koska olin arvellut Lupinin vetäytyneen lepoon... tai kuolleen."

Valenglay polki jalkaansa kärsimättömänä kuten mies, joka haluaisi nähdä toivomustensa paikalla toteutuvan.

"Ja kuitenkin... ja kuitenkin, hyvä Lenormand, täytyy jotakin tehdä – vaikkapa vain oman itsenne vuoksi. Tiedätte yhtä hyvin kuin minäkin, että teillä on voimallisia vihamiehiä... ja että ellei minua olisi... Sanalla sanoen, Lenormand, teidän ei voida sallia päästä asiasta tällä tavoin. Mitä teette apureihin nähden? Onhan muitakin kuin Lupin juttuun sekaantunut. On Marco, ja on se konna, joka hra Kesselbachiksi tekeytyneenä pistäytyi Crédit Lyonnaisin holviin."

"Olisitteko tyydytetty, jos saisitte hänet, hra presidentti?"

"Olisinko tyydytetty? Toden totta, olisinpa toki!"

"No, antakaa minulle seitsemän päivää."

"Seitsemän päivää! Eihän tässä ole puhettakaan päivistä, hyvä Lenormand! Voimme puhua vain tunteista!"

"Kuinka monta annatte minulle, hra presidentti?"

Valenglay otti esille kellonsa ja nauraa hykähтели.

"Minä annan teille kymmenen minuuttia, hyvä Lenormand!"

Etsivän osaston päällikkö otti käteensä oman kellonsa ja sanoi tyynesti, pannen painoa jokaiselle tavulle:

"Myönnätte minulle aikaa neljä minuuttia enemmän kuin tarvitsen, hra presidentti."

Valenglay katseli häntä hämmästyneenä.

"Neljä minuuttia enemmän kuin tarvitsette? Mitä sillä tarkoitatte?"

"Tarkotan, hra presidentti, että kymmenessä minuutissa on minulle liikaa. Tarvitsen kuusi, enkä minuuttiakaan enempää."

"Oh, mutta kuulkaahan, Lenormand: jos hetki mielestänne sopii pilantekoon..."

Etsivän osaston päällikkö astui ikkunan luo ja viittasi kahdelle miehelle, jotka kävelivät pihalla. Sitte hän palasi.

"Hra prokuraattori, allekirjottaisitteko hyväntahtoisesti vangitsemiskäskyn Auguste Maximin Philippe Daileronia vastaan, ijältään neljäkymmentäseitsemän vuotta? Ammatin voitte jättää merkitsemättä."

Hän astui ovelle.

"Tulkaa sisälle, Gourel. Te myös, Dieuzy."

Gourel astui sisälle poliisitarkastaja Dieuzyn saattamana.

"Onko teillä käsiraudat, Gourel?"

"On, hra päällikkö."

Hra Lenormand astui Valenglayn eteen.

"Hra presidentti, kaikki on valmiina. Mutta minä pyydän mitä hartaimmin, että jättäisitte tämän vangitsemisen sikseen. Se sekottaa kaikki suunnitelmani; se voi tehdä ne turhiksi. Tyydytyksen takia, joka lopultakin on hyvin mitätön, joutuu koko hankkeen menestys vaaraan."

"Hra Lenormand, sallikaa minun huomauttaa, että teillä on enää kahdeksankymmentä sekuntia jäljellä."

Etsivän osaston päällikkö hillitsi harmistuneen liikkeen, astui lattian poikki ja istuutui suuttuneesti sauvaansa nojaten, ikäänkuin olisi päättänyt olla puhumatta. Sitte hän virkahti päätöksensä tehden:

"Hra presidentti, ensimmäinen henkilö, joka astuu tähän huoneeseen, on se mies, jonka vangitsemista pyysitte... vastoin minun toivomustani, kuten vielä kerran teille huomautan."

"Viisitoista sekuntia, Lenormand!"

"Gourel... Dieuzy... ensimmäinen henkilö, ymmärrättehän? Hra prokuraattori, oletteko allekirjoittanut vangitsemiskäskyn?"

"Kymmenen sekuntia, Lenormand!"

"Hra presidentti, soittaisitteko kelloa?"

Valenglay soitti.

Sanansaattaja ilmestyi oviaukkoon ja odotti.

Valenglay kääntyi etsivän osaston päällikköön:

"No, Lenormand, hän odottaa määräyksiänne. Kenen saa hän osottaa sisälle?"

"Ei ketään!"

"Mutta se veitikka, jonka vangitsemisen lupasitte meille! Nuo kuusi minuuttia ovat jo kuluneet."

"Kyllä, mutta veitikka on täällä!"

"Täällä? En ymmärrä nyt. Kukaan ei ole tullut huoneeseen."

"Siinä erehdytte."

"Oh, mitä joutavia... Kuulkaahan, Lenormand: te teette pilaa meistä.

Sanon toistamiseen, ettei kukaan ole tullut huoneeseen."

"Ja minä sanon toistamiseen, hra presidentti, että joku on tullut huoneeseen."

"Mutta kuka, hitto vieköön?"

"Meitä oli tässä huoneessa kuusi; nyt on seitsemän – hrat Valenglay, Delaume, Testard, Lenormand, Gourel, Dieuzy, Auguste Maximin Philippe Daileron. On siis joku tullut."

Valenglay hätkähti.

"Ah! Mutta tämä on hulluutta! Mitä! Aijotte sanoa..."

Nuo kaksi salapoliisia olivat livahtaneet sanansaattajan ja oven väliin. Hra Lenormand astui sanansaattajan luo, laski kätensä hänen olalleen ja sanoi kovalla äänellä:

"Lain nimessä, Auguste Maximin Philippe Daileron, sisäasiain ministeriön ensimmäinen sanansaattaja, minä vangitsen teidät."

Valenglay purskahti nauramaan.

"Oh, millainen pila! Tuota riivattua Lenormandia! Ei vähempi riittänyt! Hyvin tehty, Lenormand! Enpä ole pitkään aikaan niin makeasti nauranut."

Hra Lenormand kääntyi prokuraattoriin:

"Hra prokuraattori, ettehan unohda täyttää hra Daileronin ammattia vangitsemiskäskeyn? Sisäasiain ministeriön ensimmäinen sanansaattaja."

"Oh, oivallista!... Oh, mainiota!... Sisäasiain ministeriön ensimmäinen sanansaattaja!" hykähteli Valenglay kylkiänsä pidellen. "Oh, tämä ihmeellinen Lenormand keksii aatoksia, joita ei juolahtaisi kenenkään muun mieleen! Yleisö rähisten vaatii jotakin vangitsemista. Hän paiskaa sen kitaan minun ensimmäisen sanansaattajani, Augusten, mallikelpoisen palvelijani! Niin, Lenormand, hyvä mies, kyllä minä tiesin teillä mielikuvitusta olevan, mutta enpä olisi aavistanut sen näin pitkälle ulottuvan! Jopa oli julkea kolttonen!"

Kohtauksen alusta asti ei Auguste ollut liikauttanut jäsentäkään, eikä hän näyttänyt ymmärtävän mitään siitä mitä hänen ympärillään tapahtui. Hänen kasvonsa, hyvän, uskollisen palvelusmiehen luonteenomaiset kasvot, kuvastivat äärimäistä ällistystä. Hän katseli huoneessa olijoita toista toisensa jälkeen ilmeisesti yrittäen käsittää heidän sanojensa merkitystä.

Valenglay astui hänen eteensä.

"Suo minulle anteeksi, Auguste, hyvä mies. Hra Lenormand vain tekee meistä pikku pilaa. Sinä olet niin hyvänsävyinen mies, että kyllä itsekin yhdyt meidän nauruumme."

Prokuraattori ja poliisiprefekti nauroivat... kenties. Mutta Lenormandin tavallinen totisuus pysyi järkähtämättömänä. Hän lausui joitakuuta sanoja Gourelille, ja tämä meni ulos. Sitte hän virkkoi äänekkäästi Dieuzylle:

"Pitäkää silmänne auki, poikani. Hänen vain liikahtaessaan käykää kiinni."

Hän palasi Valenglayn luo.

"Hra presidentti, pyydän huomiotanne pariaksi kolmeksi minuutiksi. Istuutukaahan, hra presidentti. Sallitteko minun hiukan avata ikkunaa? Täällä on jokseenkin lämmin. Kiitos, hra presidentti. Ja nyt muutamin sanoin... Sen vuoden kuluessa, jonka olen teidän suosioistanne hoitanut virkaani, on sattuma... ja etsiskelyni antanut minulle Lupinista ja hänen joukkueensa entisestä järjestelmästä joitakuuta tietoja, joita ensimmältä tuskin otin vaivakseni seuloa, koska Lupin pysyi toimeettomana; mutta niitä olen Palace-hotellin tapausten jälkeen todentanut ja täydentänyt, toisin sanoen sen jälkeen kun Lupin ryhtyi jälleen työskentelemään."

Lenormandin tyyneyden voittamana Valenglay istuutui. Lenormand jatkoi:

"Näiden taattujen tietojen pääsisältönä on, että Lupinin joukkueeseen kuuluu kahdenlaisia aineksia. Siinä on ensinnäkin toimivia toveruksia. Nämä ovat harvalukuiset – heitä on viidentoista tai kahdenkymmenen vaiheilla. He ovat Lupinin luutnantteja. He liikkuvat, he työskentelevät, ja he antautuvat vaaraan. Lupin uskoo tai on uskovinaan heille salaisimmatkin suunnitelmansa. Hän jakaa saaliin heidän kanssaan, sen jakoperusteen mukaan, otaksutaan, että he saavat neljänneksen ja hän itse kolme neljänestä. He ovat sanalla sanoen liikekumppanuksia. Marcon arvellaan olevan yksi niitä."

"Auguste epäilemättä on myöskin", naureskeli Valenglay. "Auguste, joka ei juuri koskaan poistu virastosta ja nukkuu täällä."

"Hra presidentti, saanko kutsua toisen sanansaattajan, joka on odotushuoneessa?"

Valenglay soitti. Sanansaattaja astui sisälle.

"Me haluamme eräitä tietoja", puheli etsivän osaston päällikkö.

"Olitteko tällä viikolla joka päivä virantoimituksessa?"

"Olin, joka päivä."

"Ette ollut lomalla tiistaina ehtoopäivällä?"

"En, monsieur."

"Entäs te, Auguste?" ensimmäiseen sanansaattajaan kääntyen.

"En minäkään, monsieur."

"Olitpahan", tokaisi toinen. "Etkö muista, Auguste? Olit kaupungilla kaiken päivää."

"Se riittää. Saatte mennä", sanoi Lenormand.

Toisen sanansaattajan mentyä syntyi vaitiolo. Valenglay ei enää naureskellut, vaan kävi äkkiä tarkkaavaiseksi ja odotti, mitä etsivän osaston päällikkö edelleen puhuisi.

Lenormand astui jälleen Augusten eteen ja puheli hänelle säyseästi:

"Näette, ettei tästä ole pelastumisen mahdollisuutta – olette kiikissä. Parasta on pelin hävittyänsä nakata korttinsa pöytään. Mitä teitte tiistaina?"

Auguste intti:

"No, en mitään. En ymmärrä tätä. Minulla oli maalaisystävä käymässä luonani. Me läksimme kävelyille."

"Ystävänne nimi oli Marco. Ja te läksitte kävelyille Crédit Lyonnaisin holveihin..."

"Minäkö? Mitä ihmeitä! Marco? En tunne ketään sen nimistä."

"Entäs näitä? Tunnetteko näitä?" huudahti etsivän osaston päällikkö, työntäen parin kultapuitteisia silmälasia hänen nenänsä alle.

"En; totisesti en. Minä en käytä silmälasia."

"Käytättepä kyllä. Te käytätte niitä silloin kun pistäydyste Crédit Lyonnaisiin ja esiinnytte hra Kesselbachina. Nämä ovat kotoisin teidän huoneestanne, huoneesta jonka te olette hra Jérômen nimellä vuokrannut Rue du Coliséen n:o 5:stä."

"Minun huoneestani? *Minun* huoneestani? Minä nukun täällä virastossa."

"Mutta te vaihdatte vaatetustanne siellä, näytelläksenne osianne Lupinin joukkueessa."

Toinen pyyhkäisi kädellään otsaansa, jolle oli kihoillut hikihelmiä.

Hän oli käynyt kalvakaksi. Hän sopersi:

"Minä en ymmärrä... Te puhutte... puhutte..."

"Haluatteko kuulla jotakin, mitä voitte ymmärtää paremmin? Katsokaa, tämän olemme löytäneet paperikoristanne eteisessä, täällä, tässä samassa rakennuksessa."

Ja Lenormand levitti auki paperiarkin, jossa oli sisäasiain ministeriön otsake, ja jolle oli moneen kohtaan huolellisesti harjoteltu kirjottamaan sanat "Rudolf Kesselbach".

"No, mitä sanotte tästä, te hyvä ja uskollinen palvelija? Utteraa harjottelua hra Kesselbachin nimen kirjottamisessa – riittääkö se jo todistukseksi teille?"

Isku rintaan sai hänet horjahtamaan taaksepäin. Auguste saavutti ikkunan yhdellä loikkauksella, kiipesi ulokkeen yli ja hyppäsi pihalle.

"Pentele!" huusi Valenglay. "Sitä vintiötä!"

Hän soitti kelloa, ryntäsi ikkunaan, tahtoi huutaa. Lenormand virkahti aivan tyynesti:

"Älkää kiihtykö, hra presidentti."

"Mutta tuo ilkiö Auguste!"

"Malttakaa silmänräpäys. Minä otin lukuun tällaisen lopun. Minä todella annoinkin niin käydä. Parempaa tunnustusta emme olisi voineet saada..."

Tämän tyyneyden taivuttamana Valenglay istuutui jälleen. Hetkisen kuluttua astui sisälle Gourel, pidellen kauluksesta Auguste Maximin Philippe Daileronia, toiselta nimeltään Jérômea, sisäasiain ministeriön ensimmäistä sanansaattajaa.

"Tuo hänet, Gourel!" sanoi Lenormand, kuten metsästäjä otusta hampaissaan kantavalle hyvälle vainukoiralle sanoo: "Hae! Tänne!"

"Tuliko hän rauhallisesti?"

"Se puri minua pikkuisen, mutta minä pitelin tiukasti", vastasi kersantti, näyttäen isoa jäntevää kättään.

"Hyvä, Gourel. Ja nyt saatte mennä."

Gourel läksi kuin koppiinsa palaava koira. Dieuzy poistui hänen mukanaan, ja Lenormand alkoi puhutella sanansaattajaa:

"Rupeammeko olemaan siivolla, Auguste Jérôme? Tajuammeko asemamme vakavuuden? Kyllä, hä? Me puremme hammasta... mutta asiat eivät silti näytä aivan tukalilta. Siinä tapauksessa, Auguste Jérôme, seiskää siinä missä olette, ihan alallanne – te ette ole tiellämme."

Valenglayta huvitti äärettömästi. Hän hykerteli kämmeniään ja nauroi. Ajatus, että hänen ensimmäinen sanansaattajansa oli Lupinin liittolaisia, tuntui hänestä oivalliselta pilalta. Prokuraattori ja poliisiprefekti istuivat vaiti, vasten tahtoansakin Lenormandin käskävän ryhdin valtaamina; ja he kaikki kolme kuuntelivat äänettöminä, mitä tuo lemmon mies nyt lähinnä taas aikoi.

Lenormand alkoi jälleen sauvansa nojassa astella edestakaisin ja jatkoi selontekoansa:

"Arsène Lupinin joukkueeseen kuuluu siis toinenkin luokka jäseniä, hra presidentti. Ne ovat lisäjäseniä, eivät vakinaisia. Nämä eivät ole varsinaisia työntekijöitä. Heillä on omat ammattinsa, lääkäreinä, virkamiehinä, kauppiaina, poliiseina, ja nämä ammatit määräävät miten suurta hyötyä he kykenevät tuottamaan Lupinille. Hän käyttää heitä oppaina, tiedonantajina, ei säännöllisesti, vaan milloin tarvista sattuu ja mikäli kukin mihinkin tehtävään kelpaa. Yhdellä on väriä rahojen liikkeelle laskeminen erikoisalanansa, toinen korjaa puoleensa varastettuja automobileja, jollakulla on läheisiä välejä vanhojen esineiden keräilijöihin, toisella papiston keskuudessa. Ja siitä johtuu, että Auguste sattuu olemaan pääministerin ensimmäinen sanansaattaja ja väärennetyjen nimikirjotusten taituri. Hänen huoneestaan Rue du Coliséen varrella löydätte albumin, joka sisältää useiden satojen kuuluisuuksiemme ja rikkaiden pankkimiestemme nimikirjotukset."

"Ja minkä johtopäätöksen saamme tehdä tästä kaikesta, hyvä Lenormand?" kysyi Valenglay, hänet keskeyttäen.

"Tämän johtopäätöksen, hra presidentti: että Lupinin lähimpään piiriin kuuluvat toverit ovat kiintyneet häneen kuolemaan asti, kiintyneet rakkaudella ja ihailulla ja kiintyneet osuudella saaliiseen, kun taas toiset eivät ole hänen suoranaisten toimintansa ja vaikutuksensa alaisina, vaan ainoastaan saavat apurahoja – luultavasti eivät kovinkaan suuria, – ja kun näillä ei ole mitään osuutta saaliin jaossa, niin he ehkä eivät ole karaistuja kiusausta vastaan. Heidän kanssaan voisi päästä sopimukseen, jos tarvis tulisi. Eikö niin ole asian laita, Auguste?"

Sanansaattaja seisoikin patsas. Lenormand astui hänen eteensä.

"Kuinka paljon tahdotte?"

"Mitä tehdäkseni?"

"Ahaa, te alatte jo älytä! Näen, ettei meille tule pitkälistä hierontaa. Teidän tehtävänne olisi sanoa minulle mitä tiedätte..."

"Kenestä?"

"Lupinista."

"En tiedä mitään."

"Valehtelette."

"En. Minä en ole milloinkaan häntä nähnyt. En tunne häntä."

"Se on lopultakin mahdollista. Mutta millä tavalla asetutte yhteyteen hänen kanssaan?"

Sanansaattaja oli vaiti.

"Oh, tietysti; mehän emme ole vielä sopineet ehdoista. Mitä tahdotte?"

"Vapauteni."

"Älkää puhuko joutavia. Te olette kiikissä, ja teidän on käytävä läpi myllyn, kuten kenen hyvänsä toisenkin, ja te saatte istua aikanne – viisi vuotta, kymmenen vuotta, – se ei kuulu minuun. Ei; ajatelkaa tulevaisuutta ja vanhuuttanne. Vapaalle jalalle päästyänne te ette paljookaan kelpaa, ja kuitenkin täytyy teidän elää. Paljonko tahdotte?"

"Viisikymmentätuhatta frangia."

"Oletteko järjiltänne?"

"En ole järjiltäni. Marcon kautta pääsette käsiksi Lupiniin; ja Lupin on hyvästi viidenkymmentuhannen frangin arvoinen."

"Minä tarjoan teille kymmenen; en penniäkään enempää."

"Viisikymmentä; ei penniäkään vähempää."

"Hra presidentti, ratkaisu on teidän."

Valenglay vastasi:

"Kymmenentuhatta Marcon vangitsemisen jälkeen; neljäkymmentä Lupinin."

"Se sopii", suostui sanansaattaja.

"No, jos se sopii", vastasi Lenormand, "niin laukaistaa kielenne ja puhukaa suunne puhtaaksi. Millä tavoin olette yhteydessä keskenänne?"

"Erään ystäväni välityksellä."

"Marcon kait?"

"Niin."

"Hänen osoitteensa?"

"Sitä en tiedä."

"Mutta teillä on keinoja saada se?"

"Ei. Kun Marco tarvitsee minua, soittaa hän minulle puhelimella."

"Minne?"

"Tänne virastoon."

"Hyvin valittu. Ja mitä te teette silloin kun vuorostanne tarvitsette häntä?"

"Minä lähetän hänelle kirjeen."

"Minne?"

"Poste restante, Rue Milton."

"Mille nimimerkille?"

"T.L.B.N."

"Ja siinäkö kaikki mitä tiedätte?"

"Niin."

"Ja te pidätte sitä viidenkymmenentuhannen frangin arvoisena?"

Olettepa te aika miekkonen!"

"Teidän tarvitsee vain vartioida postikonttoria. Marco käy siellä joka aamu."

"Kiitos neuvosta. Gourel! Dieuzy!"

Hän avasi oven molemmille salapoliiseille.

"Viekää tämä mies vaunuilla poliisiasemalle. Ja koko asiasta ei hiiskahdustakaan! Älkää antako sanomalehtien saada mitään vihiä."

"Mutta virastossa jokainen jo tietää, mitä on tapahtunut, hra päällikkö", huomautti Gourel.

"Ei väliä. Tehkää kuten sanon. Ja olkaa te siivona, Auguste!"

Sanansaattaja läksi molempien poliisitarkastajien välissä rauhallisesti pois.

Sitten Valenglay huudahti:

"Hyvin tehty, hyvä Lenormand! Tämä on kerrassaan ihmeellistä, ja täydellisesti teidän arvoistanne! Mutta kertoisitteko minulle, kuinka saitte kaiken aikaan?"

"Juttu on aivan yksinkertainen! Minä tiesin, että hra Kesselbach oli käyttänyt Barbareuxin toimistoa, ja että Lupin oli käynyt häntä tapaamassa, ilmeisesti toimiston puolesta muka. Ryhdyin tiedustelemaan siltä suunnalta ja havaitsin, että Kesselbachin ja Barbareuxin vahingoksi tapahtunut kieliminen oli saattanut olla eduksi yhdelle ainoalle miehelle nimeltä Jérôme, joka oli toimiston erään kirjurin ystäviä."

"Mistä sen tiesitte?"

"Se on ammattisalaisuus, hra presidentti. Mutta tosiasia on, että jos te ette olisi määrännyt minua jouduttamaan asiain kehitystä, niin minä olisin pitänyt silmällä sanansaattajaa, päässyt käsiksi Marcoon ja sitte Lupiniin, tuhlaamatta penniäkään."

"Hyvä Lenormand, julkisella politiikalla on hätätilansa", sanoi Valenglay.

"Mahdollista kyllä. Mutta koko sisäasiain ministeriö tietää Augusten vangitsemisen – kuulitte, mitä Gourel sanoi. Kaikki sanomalehdet julistavat sen huomenna. Lupin pujahtaa piiloon, emmekä me saa Marcoakaan kiinni."

"Siihen pahaan on yksi ainoa apu, Lenormand."

"Mikä niin, hra presidentti?"

"Marcon pistäminen tyrmään tänä yönä."

"Se on mahdotonta. En voi saada häntä käsiini ennen kuin huomenna tai ylihuomenna, hänen käväistessään postikonttorissa."

"Mutta se täytyy kuitenkin tehdä."

"Voi, hra presidentti, olemme jo tehneet virheen, vangitessamme Jérômen. Älkää pakottako minua toiseen."

"Se täytyy tehdä. On ehdottomasti välttämätöntä, että Jérômen ja Marcon – Lupinin Kesselbachin jutussa käyttämien molempien apurien – vangitseminen julkaistaan huomisen aamuna."

"Hyvä on, hra presidentti, Marco pannaan lukkojen taakse tänä iltana ennen kahtatoista."

Valenglay ei voinut salata hämmästystään.

"Joutavia! Tiedätkö hänen oikean nimensä? Hänen asuntonsa?"

"Tiedän."

"Taivasten tekijä! Mutta miten?"

"Sen saatte kuulla myöhemmin, hra presidentti."

* * * * *

Pienessä ravintolassa Rue Demoursin varrella, melkein Rue Bayenin kulmassa, istui savunkarvaisia silmälasia käyttävä herrasmies lopettamassa päivällistensä pöydän ääressä, joka oli lähinnä ikkunakomeroa.

Hänen vieressään oleva kaihdin on vedetty hiukan taaksepäin, ja tuon tuostakin hän vilkaisee kadun toisella puolella olevaa kulmataloa kohti. Se on sievä asuntorakennus, ja avoimesta ajoportista näkee pihalle, jota ikkunain valot hämärästi valaisevat.

Ravintolan seinäkello lyö yhdeksän, kymmenen minuuttia, kaksikymmentä minuuttia kuluu mitään tapahtumatta. Mutta puoli kymmeneltä tulee joku sisälle ja istuu vastapäätä vanhaa herrasmiestä.

"Tehty on, hra päällikkö."

"Ja mitä muuta kuuluu?"

"Ei mitään."

"Kertokaa minulle kaikki alusta asti."

"Minä alotin lähettämällä kirjelmän Rue Miltonille osotteella 'T.L.B.N.' Kirjelmän sisältö kuului: 'Tulen klo kymmeneltä tänä iltana. Jérôme'."

"Se oli järjetöntä, sillä sanoinhan, että Jérôme ei tiedä Marcon osotetta; ja jos Marco olisi saanut kirjelmän, niin hän olisi heti arvannut, ettei Jérômella ollut voinut olla mitään osuutta sen lähettämiseen. Mutta sillä ei kuitenkaan ole väliä. Marco ei tullut, vai mitä?"

"Ei. Minä viivysin postikonttorissa kello kuudesta yhdeksään. Olin ilmaissut asian postimestarille ja hän asetti minut kirjuriin joukkoon, ristikon taakse."

"Eikä kukaan käynyt kysymässä kirjelmää?"

"Ei."

"Sitä en ihmettele, koskapa Marco on kaksi tuntia ollut kotona."

"Oh, herra päällikkö! Ja te olette pannut minut puhumaan! Missä hän on?"

"Katsokaa ajoporttia tuolla vastapäätä. Portinvartijan kojun takana on ovi – pohjakerran huoneuston ovi."

"Niin, minä näen sen."

"Hän meni siitä sisälle."

"Mutta mistä tiesitte sen häneksi?"

"Chapmanin ja Palace-hotellin väen antamasta kuvauksesta."

"Ja asuuko hän siinä huoneustossa?"

"Asuu. Ikkunat ovat kadun puolella. Ne ovat nuo neljä. Yksi on valaistu."

"Mutta oletteko varma siitä, että hän asuu siellä?"

"Te puhutte liian paljon, Gourel. Pitäkää silmällä katua. Tästä; kumartukaa, jos on tarvis."

"Entäs ravintolan omistaja?"

"Kaikki on hyvin; olen ilmottanut hänelle asian."

Ravintola muuten olikin sillä hetkellä tyhjä. Paitsi Lenormandia ja Gourelia ei siellä ollut ketään muita kuin eräs mies, joka poltteli piippua viereisen pöydän ääressä. Ulkona vilahteli kadulla kulkijoita harvassa, ja kaasulampun valo sattui heidän kasvoillensi ohi kulkiessa.

"Näettekö, Gourel?"

"Kyllä, hra päällikkö, kerrassaan erinomaisen hyvin. Kukaan ei pääse sisälle eikä ulos minun häntä huomaamattani."

Hän hätkähti ja painoi kasvonsa lasia vasten.

"Oh, tämä on liikaa! Hra päällikkö!"

"Mitä?"

"No, varmasti. Voin vannoa, että se on hän!"

"Puhukaa, hupelo! Mitä näette?"

"Lupinin!"

"Valehtelette!"

Hän vuorostaan ryntäsi ikkunaan. Kadun tuonpuoleista jalkakäytävää pitkin tuli mies. Hän seisahtui apteekin valaistun ikkunan eteen ja meni sisälle.

"Lupin!" kertasi Gourel kiihtyneenä.

He näkivät miehen seisovan myymälässä tuokion. Hän oli levittänyt auki paperisuikaleen, epäilemättä lääkemääräyksen, ja selitteli proviisorille jotakin pitkään ja yksityiskohtaisesti. Sitte hän tuli ulos, poikkesi ajoportista sisälle, astui pikku ovelle, otti taskusta avainkimpun, avasi oven ja katosi.

Gourel hoki:

"Lupin! Minä tunnen hänet."

"Oletteko varma?"

"Totisesti, hra päällikkö, olihan minulla kylliksi aikaa katsella häntä ensimmäisenä päivänä käydessäni Palace-hotellissa, hra Kesselbachin huoneuston eteisessä... muistattehan, noin tuntia ennen rikosta."

"Onko erehtyminen mahdoton?"

"Aivan mahdoton. Otan sen valalleni!"

Hra Lenormand näytti hyvin kiihtyneeltä hänkin. Hän sanoi matalalla äänellä:

"Lupin! Hänkö siis itse!"

"Niin, hra päällikkö, eikö mieltänne riemastuta, saadessanne hänet näkyviinne?"

Lenormand seiso i vaiti ja mietteissään, katse tyhjään ilmaan tähdättynä, kuin olisi hän pohtinut lähestyvää taistelua ns tuon omituisen ja karttelevan henkilön kanssa, joka tunnettiin Arsène Lupinina, ja kuin olisi hän punninnut tämän ensimmäisen odottamattoman kohtauksen suotuisia ja epäsuotuisia mahdollisuuksia.

"Matkaan!" sanoi hän viimein Gourelin suureksi iloksi.

Hän otti käyntikortin taskustaan:

"Tässä, viekää tämä komisariuksen virastoon Rue Dumoursille. Sinnehän on vain parisataa metriä alas katua."

"Mutta komisarius ei ole nyt siellä."

"Kyllä hän on. Minä annoin hänelle vihiä asioista. Pyytäkää häntä tulemaan silmänräpäystäkään siekailematta, ja tuomaan kaikki miehensä mukanaan. Tarvitsen kerrassaan kymmenen; kaksitoista, jos mahdollista."

"Kuulkaahan, herra päällikkö, emmehän toki käyne valtaamaan taloa rynnäköllä? Se olisi vakava juttu tähän aikaan yöstä!"

"Minulla on täydet valtuudet, Gourel. Valenglay on takanani. Häntä ei pelota mennä hiukan lain rajojen yli, kun on ratkaiseva käänne kysymyksessä! Kiirehtikää!"

Gourel tuli vajaassa kymmenessä minuutissa takaisin, mukanaan Temesin korttelin komisarius Arnoult.

"Missä ovat miehenne, Arnoult?"

"Kadulla, hajallaan."

"Montako teillä on?"

"Kahdeksan."

"Eipä ole paljon."

"Minun täytyi lähettää kaksi toisaanne ja jättää konttoriin kaksi."

"Kiusan paikka!" nurkui etsivän osaston päällikkö. "Kahdeksan miestä!"

"Niin, mutta ne ovat oikeita verikoiria; ja meitä on kolme – yhteensä yksitoista."

"Hyvä on. Kaksi niistä jääköön porttikäytävään."

"Pohjakerran huoneuston pikku oven edustalle kait?"

"Ei, vaan portinvartijan kojun eteen. En kummastelisi, jos se asunto olisi yhteydessä pohjakerran huoneuston kanssa."

"Luuletteko portinvartijaa rikostoveriksi?"

"Täytyy olla valmistautunut kaiken varalle. Hyvä. Sitte kaksi miestä pohjakerran ikkunain alle. Muiden neljän keralla menemme sisälle."

"Menemme sisälle... menemme sisälle, jos ne avaavat oven!"

"Jos eivät avaa, niin menemme sisälle kuitenkin."

"Silloin tarvitsisimme lukkosepän."

"Minulla on se hankittuna, tuo piippua polttava mies tuolla. No, oletteko valmis?"

Oli välttämätöntä toimia nopeasti ja epäröimättä. Komisariuksen antaessa ohjeitansa poliiseille astui etsivän osaston päällikkö apteekkiin. Minuuttia myöhemmin hän tuli ulos. Kuului heikko vihellys, ja he kaikki astuivat porttikäytävään. Gourel ja yksi poliisi meni portinvartijan asuntoon.

"Kaksi miestä palvelusväen portaille", määräsi Lenormand. "Te kaksi katu-ikkunain alle... Ja jos joku yrittää luikkia tiehensä, niin ampukaa hänet!... Nyt siis, revolverit käteen!"

Ja nousten ylös ne kolme porras-astuinta, jotka johtivat pikku ovelle, hän soitti ovikelloa. Sen kilinä kaikui hiljaisuudessa.

"Hitto!" sanoi komisarius matalalla äänellä. "Ensi kertaa elämässäni tunnen sydämeni pamppailevan. Lupin voi kerskua..."

"Ei sanaakaan!" kuiskasi etsivän osaston päällikkö. "Joku kuuntelee..."

Hän soitti uudestaan ja sanoi ääneensä: "Hei, eikö siellä ole ketään?"

Minut lähetettiin apteekista."

Hiljaa, hitaasti avautui pienen kurkistusreijän messinkinen luukku, ja siihen ilmestyi vanhan vaimon pää. Lenormand työnsi kumppaninsa ojennettujen käsivarsiansa liikkeellä taaksepäin. Sisältä ärisi akan ääni:

"Mikä nyt on hätänä?"

"Apteekista... Asia koskee herranne juuri äsken jättämää lääkemääräystä. Meillä ei ole sitä lajia kreosoottia... Annammeko teille toista lajia, vai odotatteko huomiseen?"

"Missä on lääkemääräys?"

"Tässä", sanoi etsivän osaston päällikkö, näyttäen paperia.

Kuului irtautuvan ketjun kalinaa ja ovi avautui puolittain.

"Mukaan!" huusi Lenormand.

Hän sysäsi akan nurin. Tämä alkoi säikähdyksissään kirkua. Kynttilä kieri hänen kädestään lattialle. Tuli pimeä, ja ääniä kuului käytävän päässä olevasta valaistusta huoneesta. Joku haamu vilahti ohi. Mutta kaasu nähtävästi sammutettiin, sillä sielläkin tuli pimeä.

Silloin Lenormand ja hänen toverinsa ottivat esille sähkölyhtynsä, ripustivat ne takkinsa napinläpeen ja juoksivat huoneeseen, josta olivat kuulleet ääniä. Se oli tyhjä.

"Ruokakaappia on siirretty, Arnoult!" huusi Lenormand. "Katsokaa, sen takana on verho... nostakaa sitä!"

Mutta he kuulivat seinän toiselta puolelta huudahduksia, rynnistelyjä ja huonekalujen viskaantumista nurin. Samassa keksi etsivän osaston päällikkö hyvin matalan oven:

"Sitä ajattelin; tämä viepi portinvartijan kojuun... Ne painiskelevat siellä... Ja tätä ovea ei saa millään auki! Pian, Arnoult! Kiertäkää sinne kadunpuoleisen eteisen kautta..."

Nähdessä ison salvan, hän työnsi sen kiinni, estääkseen ketään palaamasta huoneeseen käytävästä. Sitte hän kiireisesti jatkoi huoneuston tarkastusta jäljelle jääneiden poliisien kanssa:

"Te kaksi menette takaisin eteiseen... Minä näin makuuhuoneen oven. Menkää sinne, niin näette palvelusväen käytävän varrella olevat huoneet. Te kolmas tulkaa minun kanssani."

Hän meni toiseen kadunpuoleiseen huoneeseen – isoon, melkein kalustamattomaan vierashuoneeseen, ja tutki sen nopeasti.

"Ei ketään!" mutisi hän. "Kenties he molemmat pujahtivat ulos portinvartijan kojusta."

Hän tunsu jonkun verran levottomuutta mielessään ja oli lähtemäisillään huoneesta, mutta samassa sanoi häntä seurannut poliisikonstaapeli:

"Hra päällikkö, matolla on sikaarinpätkä – se palaa vielä. Jonkun on täytynyt mennä tätä tietä."

Merkki oli ehdottoman selvä.

Kaikki huoneet avautuivat toinen toiseensa käytävän ympärillä, ja toisesta toiseen kulkien he tulivat huoneuston takaosaan. Mutta kun Lenormand ryhtyi avaamaan ensimmäistä ovea siellä, niin hän ei voinutkaan. Se oli lukossa.

"Kirottua!" sadatti hän. "Me emme pääse eteenpäin."

Äkkiä kajahti laukaus...

Hän hyppäsi käytävään. Siellä hän epäröitsi, tietämättä minne päin kääntyä. Mutta kaksi poliisikonstaapelia tuli juoksujalkaa palvelusväen käytävää pitkin.

"Kuului revolverinlaukaus", sanoi päällikkö. "Niin, mutta me emme tiedä mistä..."

"Teitä oli kolme. Missä on kolmas..."

Silloin kuului toinen laukaus. Tämä tuli selvästi käytävästä. He ryntäsivät sille suunnalle. Samassa ilmestyi puolipimeään mies, joka tuli eräästä makuuhuoneesta ja karjui tuskasta.

Se oli poliisi, kolmas konstaapeli. Hän paiskasi oven takanansa kiinni:

"Sitä lurjusta! Mutta annoinpa minä sille vietävälle. Leuan silti musersin." Hän itse piteli veristä nenäliinaansa kasvoillaan ja väenteli kivusta.

"Menkää hankkimaan itsellenne hoitoa", kehotti Lenormand, reutoen lukon kädensijaa. "Naapuritalossa on apteekki. Lempo soikoon, eikö tämä koje toimi?" Kahva kääntyi ympäri ja ympäri, tarttumatta lukon koneistoon.

"Lukkoseppä!" huusi hän. "Hän jäi ulkopuolelle, porttikäytävään..."

Pian, pian, kaiken hyvän nimessä!"

Sillä hetkellä saapui Gourel.

"Kaikki hyvin, hra päällikkö; olemme saaneet yhden niistä."

"Kenen?"

"Marcon."

"Oh, Marcosta minä viisi! Minä olen saanut toisen."

"Kenen?"

"Lupinin. Hän on tässä huoneessa, haavotettuna."

"Istu ja pala! Mutta entäs ikkunat?"

"Siellä ei mitään vaaraa. Ne ovat pihan puolella luullakseni."

"Niin, mutta Lupin...?"

"Kuunnelkaahan... kuuletteko häntä?"

Huoneesta kuului hillittyä voikerrusta – ähkäyksiä.

"Hei, Gourel, olemme saaneet hänet, sen sanon; olemme saaneet hänet tällä kertaa!"

Lukkoseppä juoksi paikalle. Kaasun valossa, joka oli jälleen sytytetty, hän tutki ovea ja selitti:

"Kyllä tunnen tämän rakenteen – se on uusi. Oven ollessa suljettuna ei saa lukkoa toimimaan, ellei tiedä mikä siinä on tempuna. Sitä saa työntää ja vääntää... eikä mikään tehoa."

"Miten siis on meneteltävä?"

"Tulee päin vastoin vetää, vetää kahvaa itseensä päin. Se tarttuu..."

Sitte väännetään... noin."

Hän heitti oven auki. Lenormand ryntäsi huoneeseen. Lyhtynsä valossa hän näki miehen liikkumattomana makaamassa. Hän heittäysi kaatuneen ylitse, tunnusteli häntä, laski korvansa hänen rinnalleen.

"Hän on hengissä! Olemme saaneet hänet elävänä! Lupin on minun!"

"Hyvä päivän työ!" huudahti Gourel. "Lupinin kolme apuria, portinvartijapariskunta ja Lupin itse... Kuusi kiikkiin yhdellä apajalla."

"Seitsemän", sanoi komisarius. "Yksi on sairaana, löysimme hänet vuoteen omana."

Hän vei Lenormandin erääseen lähellä vierashuonetta olevaan huoneeseen, jossa päällikkö ei ollut käynyt. Siellä makasi vuoteella vaaleatukkainen, hirveästi laihtunut mies, jolla oli valjut kasvopiirteet ja isot mustat renkaat silmien ympärillä. Hänen vieressään oli pöydällä lääkepulloja ja pulvereita. Ja koko huoneessa oli sairaalan haju.

"Hän ei ole kuollut, vai mitä?" kysyi päällikkö.

"Ei, mutta ei paljoakaan puutu!"

"Haavottunut?"

"Ei; hän on ankarassa kuumeessa... Kuulkaa, hän hourii."

Mies sopersi joitakuita käsittämättömiä sanoja. Sitte hän huokasi syvään ja vaipui jälleen uneen.

Naulakossa riippui vaatteita, likaisia, kuluneita, risareunaisia.

"Tutki ne, Gourel", käski päällikkö.

Taskut olivat tyhjä. Ei lompakkoa, ei mitään papereita.

"En näe mitään", sanoi Gourel.

"Sisustassa?"

"Ei mitään."

"Eikö takissa ole mitään merkkiä?"

"Ei minkäänlaista. Hei, onpa sentään; kauluksen alle on ommeltu liinavaatetilkku, johon on musteella kirjoitettu numero."

"Mikä numero?"

"813!"

* * * * *

Portinvartijan kojussa kolme poliisikonstaapelia vartioitsi Marcoa, joka oli nuoritettu liikahtamattomaksi.

Arsène Lupin laskettiin vuoteelle. Kuuluisa seikkailija oli saanut miekan nupista iskun päähänsä ja makasi tajuttomana.

Portinvartija, hänen vaimonsa ja vanha palvelijatar oli lukittu kojun takaosaan, jota käytettiin sekä keittiönä että makuuhuoneena.

"Arnoult", sanoi Lenormand, "voitte soittaa etsivään osastoon ja palatessanne tuoda kahdet vaunut. Me viemme nämä miekkoset poliisiasemalle."

Heti komisariuksen mentyä päällikkö lyhyesti kuulusteli portinvartijaa ja tämän vaimoa. Hän pääsi varmaksi siitä, että he olivat pelkkiä ylimääräisiä joukkueessa, tietämättänsä Marcon avustajina.

He kyllä tiesivät kojuunsa johtavan salaoven, koskapa tämä oli heidän suostumuksellaan tehtykin, mutta he pitivät sitä hätävarana, jonka Marco oli hankkinut välttämiseksi velkojiansa.

Mitä vanhaan palvelijattareen ja Marcoon tulee, niin ei päällikkö saanut paljoakaan tietää heistä. Marco oli asunut huoneustossa kuusi vuotta, hra Marc Dalisin nimisenä. Hän oleskeli siellä hyvin vähän, meni ulos joka aamu eikä palannut ennen iltaa. Missä viettikään hän päivänsä?

Lenormand ei ottanut vaivakseen kuulustella häntä. Hän kysäisi vain:

"Sana teille. Kuka on se mies, jota isäntänne hoiteli ja jonka tapasin puoli kuolleena huoneustosta?"

"Minä en tiedä."

Tämä ainoa ongelma näytti herättävän todellista mielenkiintoa Lenormandissa. Murhenäytelmän alusta asti oli tämä numero 813 jo kolmasti sattunut hänen silmiinsä: ensi kerran kirjoitettuna lapulle, jonka hän oli ottanut sen huoneen lattialta, josta savukekotelon oli löytynyt; toisen kerran kirjoitettuna lappuun, joka oli kiinnitetty Lupinin postipaketin palauttamaan mustapuu-lippaseen; ja lopuksi kiinnitettynä sairaan takkiin.

Kaksi ensimmäistä tapausta olisivat saattaneet olla pelkkää yhteensattumaa, mutta tämän kolmannen havainnon jälkeen ei voinut olla sattumasta puhuttakaan. Tämä saman numeron salaperäinen kertaaminen viittasi tosiasiaan, jota oli ehdottomasti kaikella huolella pohdittava. Mitä merkitsivät nuo kolme numeroa? Olivatko ne joku tunnussana? Olivatko ne avain johonkin salaiseen kieleen, jonka keskenänsä kirjeenvaihdossa olevat henkilöt olivat omaksuneet? Vastasivatko ne joitakin kirjaimia?

Nämä kysymykset olivat mahdottomat ratkaista, ja hän teki niitä vain koneellisesti mietteissään. Mutta yksi seikka ainakin oli ehdoton, selvä ja heti selville saatavissa, nimittäin sairaan miehen oleskelu Marcon asunnossa. Mitä teki hän siellä? Oliko hän rikostoveri vai vanki?

Lenormand meni potilaan huoneeseen. Lääkäri oli juuri toimittanut tutkimuksensa.

"No, hra tohtori", kysyi päällikkö, "mitä sanotte?"

"Samaa kuin jo kahtena päivänä."

"Kahtena päivänä?"

"Niinpä tietenkin; toissapäivänähän naapurini, hra Marc Dalis, lähetti hakemaan minut ottamaan hoitoni erään hänen ystävänsä, jonka hän sanoi saapuneen samana aamuna. Tämä on kolmas käyntini."

"Tämä lääkemääräys on siis teidän, hra tohtori?"

"Niin on."

"Oliko tuo Marc Dalis teidän käynneillänne saapuvilla?"

"Oli, erään toisen herrasmiehen seurassa."

"Ja näyttivätkö he molemmat ottavan suurta osaa potilaan terveydentilaan?"

"Tavatonta. He pyytelivät minua tekemään kerrassaan kaikkeni hänen pelastamiseksi."

"Hän on siis vaarassa?"

"On ja ei. Hänellä on pitkälle kehittynyt sydäntauti, ja keuhkotkin ovat kehnossa kunnossa. On peljättävissä äkillinen menehtyminen; mutta toiselta puolen hän voipi vielä kitua joitakuuta viikkoja, jopa – kuka tietää? – kokonaan toipuakin taudistaan. Hänen pelastuksenaan olisi ilmanalan muutos – ennen kaikkea tekisi vuori-ilmasto hänelle hyvää – ja erittäinkin elämäntapojen muutos, pois Parisista täydelliseen lepoon."

"Hän siis asuu Parisissa?"

"Niin, ja viettää renttuilevaa elämää. Hra Dalis kertoi löytäneensä hänet tajuttomaksi päihtyneenä erästä La Villetten pahamaineisimmasta pesästä."

Lenormand säpsähti hänet vallanneen mieleenjuohtuman johdosta, ja jatkoi:

"Siinäkö kaikki, mitä hänestä tiedätte, hra tohtori?"

"Niin."

"Eikö potilaalla koskaan ollut tilaisuutta puhutella teitä kahden kesken?"

"Ei. Sitä paitsi olisi hän voinut puhua vain houreita. Kuume oli käynyt häneen kovin ankarasti käsiksi. Vasta tänä iltana alkoi lämpö määrää aleta."

"Häntä ei kait voida siirtää muuante?"

"Parempi olisi odottaa. Minä tulen takaisin huomenna aamulla; silloin saamme nähdä. Mutta älkää missään tapauksessa antako hänen jäädä yksikseen."

"En, en. Siitä olkaa huoletta, hra tohtori", vakuutti Lenormand. "Ja kiitos."

Hän saattoi lääkäriä ulos ilmeisen innokkaasti, riensi takaisin sairaan luo, veti miehen vasemman käden esille peitteen alta ja kumartui katselemaan kättä.

"Niinpä tietysti, hän se on!"

"Kuka 'hän'?" kysyi Gourel.

"Pierre Leduc!"

"Mies, jota etsimään hra Kesselbach palkkasi Barbareuxin toimiston?"

"Sama juuri! Vasemman käden pikkusormen pää puuttuu. Ja katsokaa tuota heikosti näkyvää arpea oikeassa poskessa!"

"Miten sen selitätte, hra päällikkö?"

"No, sehän on peräti yksinkertaista: Lupin tiesi noita tiedusteluja tehtävän, pani omasta puolestaan toimeen ajon, pääsi jäljille ja anasti saaliin, saadakseen sitä rauhassa käyttä."

"Hän siis tuntee miehen... tietää, kuka hän on?"

"Kenties ei. Luulisin hra Kesselbachin pitäneen salassa syyt, miksi hän niin itsepintaisesti tavotteli Leducia, ja oletan sen vuoksi, ettei Lupin tiedä enempää kuin mekään. Toisin sanoen, hän tietää Leducin olemassaolon, sen tärkeyden ja kaiketi myöskin sen seikan, että numero 813 näkyy merkitsevän tässä jutussa paljon."

Hän kumartui potilaan yli ja tuijotteli häntä tiukan uteliaasti, kiihkeästi toivotellen voivansa noista valjuista kasvoista, noista näivettyneistä poskista lukea läpikulkemattoman menneisyyden salaisuuden. Mistä oli mies lähtöisin? Mihin kansallisuuteen hän kuului? Mitä kieltä hän puhui?

Mies nukkui tyynesti. Hänen rintansa nousi säännöllisesti. Hänen kasvonsa näyttivät hivituksen ja voimattomuuden merkeistä huolimatta arvokkailta levossaan.

Puhuen hyvin matalalla äänellä, ikäänkuin suostutellen häntä vastaamaan, Lenormand virkkoi hänelle:

"813. Mitä merkitsevät nuo kolme numeroa? 813."

Sairas avasi silmänsä ja katseli Lenormandia.

"813", toisti etsivän osaston päällikkö. "Voitteko selittää? Teidän tulee puhua minulle täydellä luottamuksella..."

Toinen yhä tuijotteli häntä ilmeettömin silmin, jotka eivät mitään ymmärtäneet. Mutta kuitenkin tuntui Lenormandista, kuin olisi jokainen numeron mainitseminen hiukan herätellyt uinuvaa tajuntaa tai ainakin aiheuttanut ponnistelua, tuskallista ja ohimenevää. Useampaan kertaan toisti päällikkö numeron ja lisäsi:

"Älkää arkailko puhua. Minä olen ystävä. Minä tahtoisin vain suojella teitä, pelastaa teidät. Vastatkaa minulle! Teidän tulee vastata minulle."

Jokaisella sanalla kävi sairaan ponnistelu ilmeisemmäksi. Hän kohottausi käsivarsiansa varaan, jotka hänen äkkiä onnistui jäykistää, ja sopersi käsittämättömiä sanoja, jotka pikemmin tuntuivat kankeilta sanojen yrittelyiltä, sanojen joita hän koetteli ennen kuin tapaisi määrättyjä lauseita, joita hänen herpoutunut tahtonsa pyrki ilmoille saamaan.

Kaikella jännityksen voimalla vaani Lenormand noita haihattelevia sanoja, väijyi niitä, tarttuen niihin kuin saaliiseen:

"Puhukaa... puhukaa... teidän pitää puhua... Näettehän, minä olen ystävä... minä tiedän numeron... 813..."

"813", kertasi ääni heikosti, kuin etäinen kaiku. Mutta tuskin oli sairas lausunut nuo kolme numeroa, kun hän vavahteli kauheasti ja ääretön tuska väänsi hänen kasvojansa. Silmät ummistuivat, ruumis huojui puolelta toiselle, ja äkkiä putosi hänen päänsä voimattomana takaisin pieluksille.

"Kuollut!" huusi Gourel.

"Ei... ei", sanoi Lenormand, joka oli laskenut kätensä miehen rinnalle. "Ei; sydän tykkii."

Hän seiso i hievahtamatta muutamia minuutteja ja lopetti:

"Niin; sydän tykkii... hän voipi paremmin... hänelle ei vaan nyt mitään mahda. Hän ei puhu."

"Meidän täytyy..."

"Ei. Jättäkää minut rauhaan, Gourel..."

Hän nousi ja aloitti tavanmukaisen pikku kävelynsä sauvansa varassa edes takaisin lattialla. Tuon tuostakin hän pysähtyi ikkunan tai jonkin huonekalun luo ja mietiskeli. Vihdoin hän astui kersantin eteen ja sanoi:

"Kuunnelkaahan minua huolellisesti, Gourel. Minä lähd en pois. Te jäätte tänne."

"Kyllä, hra päällikkö."

"Minä jätän hänet teidän hoteisiin. Hän nukkuu... älkää millään tavalla melutko... älkää kajotko häneen... mutta vartioitkaa häntä hyvin. Tämä mies on minulle hyödyllisempi kuin kaikki minun käytettävissäni olevat voimat."

"Minä vastaan hänestä, hra päällikkö."

Gourelin tehdessä valmistuksiansa yön viettämiseen sairaan seurassa lähti Lenormand huoneesta, meni portinvartijan kojuun, käski noiden kolmen konstaapelin vartioida taloa, kielsi heitä millään verukkeella päästämästä ketään ulos tahi ilman pätevästi todistettua syytä laskemasta ketään sisälle, ja ajoi pääpoliisiasemalle näihin varokeinoihin ryhdyttyänsä.

* * * * *

Kun etsivän osaston päällikkö seuraavana aamuna kello yhdeksältä palasi Rue Demoursille, näki hän siellä tutkintotuomarin parhaillaan aloittamassa tiedustelujansa portinvartijan kojussa. Hra Formerie näytti pöyhistelevän ilon ja tärkeytensä tunnossa ja sanoi, puhutellen Lenormandia kuin kertoen hänelle tapauksesta, jossa tällä ei ollut mitään osuutta, vaan jossa hän, Formerie, oli suuria suorittanut:

"Lupin! Lupin on meidän! Ette voi aavistaakaan, millaista suunnatonta huomiota se on herättänyt! Ihmiset eivät puhu mistään muusta. Lupin vangittu! Lupin tyrmässä! Siinäpä mainio kosto minulle!"

Hän astui kojuun ja kumartui vangin yli:

"Hei, hra Lupin, minua kovin suuresti ilahuttaa tavata teidät!"

Lenormand ei ollut häntä huomaavinaanakaan, vaan kysyi eräältä poliisikonstaapelilta:

"Kaikki kunnossa?"

"Kaikki hyvin, hra päällikkö."

"Veittekö kersantti Gourelille hänen kahvinsa tänä aamuna?"

"Kyllä, mutta..."

"Mutta mitä? Sehän oli sovittu!"

"Minä vein kahvin, hra päällikkö, mutta vaikka kuinka soitin, niin kersantti Gourel ei vastannut."

"Mahdotonta! Tunnenhan minä toki Gourelin."

"Kenties on uni hänet pettänyt", huomautti tutkintotuomari.

Lenormand kohautti hartioitaan ja juoksi pohjakerran huoneuston ovelle. Hän oli muistanut edellisenä iltana ottaa vanhan palvelijan kimpusta avaimen. Hra Formerien seuraamana hän astui kiireisesti huoneustoon ja riensi palvelusväen käytävän kautta suoraa päätä sairaan miehen huoneeseen. Hän seisautui kynnykselle kuin naulittu.

"Huh!" huudahti Formerie. "Täälläpä on kaunista! Totta tosiaan!"

Vuode oli tyhjä. Lepotuolissa istuen, kaksin kerroin, pää polvien välissä, veteli Gourel sikeätä unta.

Formerie tunsu koston suloisuutta. Hämmästyksestään tointuen hän huudahti:

"Hei, mallikelpoinen palvelija nukkuu! No, mitä nyt sanotte? Hän uinailee niin sikeästi, että hänen vankinsa pääsi häipymään kuin unennäkö, toivottaen meille kaikille hyvää yötä." Ja hän lisäsi äkillisellä totisuudella: "On vahinko, hra Lenormand, että te ette ryhtynyt vakavampiin toimenpiteisiin."

Etsivän osaston päällikkö ei kuunnellut. Äänettömänä tutkien huoneen jokaista soppea terävillä katseillaan hän hieroi sauvansa ryhmyä nyrkissään.

"Silti", vakuutti Formerie, "on tässä kerrassaan yliluonnollisen tapaista."

"Tässä ei ole mitään yliluonnollista."

"Hitto vieköön, kyllä sellaiselta näyttää, kun tullaan tarkoin lukittuun huoneeseen ja viedään pois sairas henkilö häntä vartioitsevan poliisin mitään kuulematta."

"Gourel on nukutettu huumaavalla aineella."

"Senhän luonnollisesti huomaa! Mutta jonkun on täytynyt antaa hänelle se unijuoma. Kuinka pääsi se joku sisälle? Kuinka pääsi hän ulos? Potilasta ei voida viedä seinien läpi... siitä olisi jälkiä, jotakin näkyvissä. Sitä minä sanon yliluonnolliseksi!"

Tuntia myöhemmin heräsi Gourel. Hän ei muistanut mitään selvästi. Kuitenkin muisti hän juoneensa vettä karahvista, joka oli ollut yöpöydällä lääkepullojen joukossa.

He hakivat karahvia ja hänen käyttämäänsä pikaria. Kumpaakaan ei löytynyt.

Sairaana vaatteenkin olivat kadonneet. Mutta seinään oli nuppineulalla kiinnitetty Arsène Lupinin käyntikortti ja kortin alle seuraava kirje, joka oli painettuna saman päivän iltalehtiin ja herätti peräti tavatonta huomiota:

Avoin kirje HRA LENORMANDille, etsivän osaston päällikölle.

Hyvä hra Lenormand:

Teidän täytyy alottaa uudestaan alusta asti. Selitän tarkotukseni muutamin sanoin, tapani mukaan.

Huhtikuun 16. p:nä eräs henkilö – huomatkkaa sanovani: eräs henkilö – astui toverin keralla Kesselbachin huoneustoon ja sai häneltä kiristetyksi hänen pankkilokeronsa avaimen sekä salakirjaimet sen lukkoon. Seuraavana päivänä hra Kesselbach löydettiin kuoliaaksi puukotettuna; ja tätä ensimmäistä murhaa seurasi kaksi muuta.

Tuon henkilön tahallaan jättämän käyntikortin perusteella pantiin ensinnäkin murtovarkaus Arsène Lupinin tiliin; toiseksi pidettiin Lupinia noiden kolmen murhankin tekijänä.

Minä panen vastalauseeni näitä molempia erehdyksiä vastaan.

Teidän älykkäisyytenne on epäilemättä käsittänyt jälkimäisen: minä en surmaa ihmisiä.

Mutta minun täytyy saada julkisesti oikaistuksi edellinenkin: *minä en ole se henkilö, joka saapui hra Kesselbachin huoneustoon.* Tämä henkilö, osottaen hienotunteisuuden puutetta, jota minun tekee mieleni huomauttaa jokaiselle kunnan miehelle, varasti minun nimeni, käytti minun menetelmiäni ja häpäisi minua kömpelyydellään sekä rikollisella kevytmielisyydellään, luovuttaessaan salamurhaajan tikarille miehen, joka hänellä oli ollut kunnia rosvota.

Se sai minut punehtumaan häpeästä.

Ja eilis-iltana tämä kykenemätön johtaja, jonka täten leimaan sellaiseksi, viitsiikin antaa Jérômen, Marcon ja Marcon palvelijan joutua teidän käsiinne: kolmen uskollisen apulaisen, jotka entisinä aikoina olivat minun tovereitani ja jotka hän keräsi ympärilleen ainoastaan tuhotakseen heidät kompasteluillaan.

Ja lisäksi hän antaa itsensä joutua vangiksi minun nimelläni: Arsène Lupinin nimellä!

Tämä on jo aivan liikaa. Minä tyhmästi vedettynä nenästä? Minä tarttuneena ansaan kuin koulupoika! Minä tehtynä naurettavaksi, ivattavaksi, halveksituksi, inhotuksi, vihatuksi!

Ei, tuhat kertaa ei! Minä en voi tyytyä tällaiseen lankeemukseen.

Lähden sen vuoksi liikkeelle yksinäisyydestäni, jossa olen viettänyt viimeiset neljä vuotta kirjojeni ja hyvän Sherlock-koirani seurassa; kutsun aseisiin kaikki ystäväni ja heittäydyn vielä kerran taistelun tuoksinaan.

Teen sen sitäkin innokkaammin, kun Kesselbachin juttu heti ensi silmäyksellä näyttää minusta mitä mielenkiintoisimmalta ja tosiaan ponnistuksieni arvoiselta. Saanko lisätä, hra Lenormand, että päätökseeni jonkun verran vaikuttaa se hupi, jota tuottaa peitsen tai parin katkaiseminen teidän kanssanne?

Ensi aluksi minä korjaan haltuuni hra Leducin.

Ja koska toiselta puolen ei ole soveliasta, että ne, joilla on ollut kunnia taistella minun lippuni alla, viruvat teidän vankilainne oljilla, niin varotan teitä kunniallisesti, että minä täten annan heille anteeksi ja että minä viiden viikon kuluttua, perjantaina ensi toukokuun 31. p:nä, vapautan väärän Arsène Lupinin, sekä ystäväni Jérômen, Marcon j.n.e.

Pyydän teitä suomaan minulle anteeksi, hyvä hra Lenormand, että julkaisen tämän kirjeen eri sanomalehdissä, ja vastaanottamaan syvimmän kunnioitukseni.

Arsène Lupin.

IV. Ruhtinas Sernine työssä

Pohjakerran huoneustossa Boulevard Haussmannin ja Rue de Courcellesin kulmassa asui ruhtinas Sernine, venäläisen siirtokunnan loistavimpia jäseniä Parisissa, ylhäinen muukalainen, jonka nimi tuon tuostakin mainittiin sanomalehtien "Saapuneita ja lähteneitä"-palstalla.

Kello yksitoista aamupäivällä astui ruhtinas työhuoneeseensa. Hän oli kolmenkymmenenkahdeksan tai neljäkymmenen ikäinen; kastanjanruskeassa tukassa näkyi ohimoilla muutamia hopeisia hapsia. Hänellä oli kaunis terveenvärisen iho, ja hän käytti isoa leukapartaa ja niin tavattoman lyhyiksi leikattuja viiksiä, että niitä tuskin näkikään huulien punakkaa taustaa vastaan.

Hän oli aistikkaasti puettu ihonmukaiseen hännystakkiin ja valkoisiin liiveihin, jotka näkyivät avoimesta rintamuksesta.

"No niin!" virkahti hän itsekseen. "Minulla lienee kova päiväntyo edessäni."

Hän avasi isoon huoneeseen johtavan oven, missä istui joitakuuta odottelijoita, ja sanoi:

"Onko Varnier siellä? Tulkaa sisälle, Varnier."

Pikku kauppiaalta näyttävä mies, koukistunut, vanttera, raskasjalkainen, noudatti kutsua. Ruhtinas sulki oven hänen jälkeensä.

"No, Varnier, kuinka pitkällä olette?"

"Kaikki on valmista täksi illaksi, isäntä."

"Hyvä! Kertokaa minulle muutamia sanoja!"

"Asia on tällä tavoin: Mieheensä murhan jälkeen rouva Kesselbach niiden ilmoituslappujen perusteella, joita määräsi hänelle lähetettäväksi, valitsi asunnokseen Naisten Lepolaksi nimitetyn laitoksen Garchesissa. Hänellä on hallussaan puutarhan perällä viimeinen niistä neljästä pikku talosta, joita johtokunta vuokraa rouvashenkilöille, jotka mieluummin asuvat ihan erillään toisista – se talo, jonka nimenä on Pavillon de l'Impératrice."

"Mitä palvelijoita hänellä on?"

"Hänen seuralaisensa, Gertrude, jonka kanssa hän saapui muutamia tunteja rikoksen jälkeen, ja Gertruden sisar Suzanne, jota hän lähetti hakemaan Monte Carlosta ja joka toimii hänen kamarineitsyeenänsä. Sisaruksat ovat suuresti kiintyneitä häneen."

"Entäs Edwards, kamaripalvelija?"

"Hän ei pitänyt Edwardsia. Tämä on palannut omaan maahansa?"

"Tapaileeko hän ihmisiä?"

"Ei. Hän viettää aikansa sohvalla maaten. Hän näyttää hyvin heikolta ja sairaalta. Hän itkee paljon. Eilen oli tutkintotuomari hänen luonansa kaksi tuntia."

"Hyvä on. Ja nyt pikku neidistä."

"Mlle. Geneviève Ernemont asuu tien toisella puolella... kujan varrella, joka johtaa avoimelle maaseudulle, kolmannessa talossa oikealla. Hän pitää vapaata koulua lapsille ja kehittymättömille oppilaille. Hänen isoäitinsä, rouva Ernemont, asuu hänen kanssansa."

"Ja sikäli kuin minulle kirjoitte ovat Geneviève Ernemont ja rouva Kesselbach tutustuneet toisiinsa?"

"Niin. Tyttö meni pyytämään rouva Kesselbachilta avustusta koululle. He lienevät mieltyneet toisiinsa, sillä he ovat viimeisinä neljänä päivänä tehneet yhteisiä kävelyjä Villeneuveen puistossa, josta Lepolan puutarha on vain ositettu erilleen."

"Mihin aikaan ovat he kävelyllä?"

"Viidestä kuuteen. Täsmälleen kello kuudelta menee nuori neiti takaisin kouluunsa."

"Olette siis järjestänyt homman?"

"Kello kuudeksi tänään. Kaikki on valmiina."

"Eikö ketään ole saapuvilla?"

"Puistossa ei koskaan ole sillä tunnilla ketään."

"Varsin hyvä. Minä tulen paikalle. Saatte mennä."

Hän lähetti vieraansa pois eteiseen avautuvasta ovesta ja huusi odotushuoneen ovelle palaten:

"Veljekset Doudeville."

Sisälle astui kaksi nuorta miestä, hiukan liian räikeästi puettuja, mutta teräväsilmäisiä ja miellyttävän näköisiä.

"Hyvää huomenta, Jean. Hyvää huomenta, Jacques. Mitään uutisia poliisiasemalta?"

"Eipä paljoa, isäntä."

"Luottaako hra Lenormand teihin vielä täydellisesti?"

"Kyllä. Lähinnä Gourelia olemme me hänen suosituimmat apulaisensa. Siitä on todistuksena se, että hän on asettanut meidät Palace-hotelliin pitämään silmällä ihmisiä, jotka Chapmanin murhan tapahtuessa asuivat ensimmäisen huonekerran käytävän varrella. Gourel tulee joka aamu, ja me annamme hänelle saman selostuksen kuin teillekin."

"Oivallista. On tärkeätä, että minulle ilmoitetaan kaikki mitä tapahtuu ja mitä poliisiasemalla sanotaan. Niin kauvan kuin Lenormand pitää teitä omina miehinään on asema minun vallassani. Ja oletteko saaneet minkäänlaista vihiä hotellissa?"

Jean Doudeville, veljeksistä vanhempi, vastasi:

"Englantilainen nainen, jolla oli yksi makuuhuoneista hallussaan, on lähtenyt."

"Siitä minä en välitä. Hänestä tiedän kylliksi. Mutta hänen naapurinsa, majuri Parbury?"

He näyttivät olevan hämillään. Viimein vastasi toinen:

"Majuri Parbury määräsi tänään matkatavaransa vietäväksi Gare du Nord-asemalle, 12.50:n junaa varten, ja ajoi itse automobililla pois.

Me olimme siellä junan lähtiessä. Majuri ei tullut."

"Entäs matkatavarat?"

"Hän haetutti ne asemalta."

"Kenellä?"

"Jollakulla asiamiehellä."

"Hänen jälkensä ovat siis kadonneet?"

"Niin."

"Vihdoinkin!" huudahti ruhtinas riemastuneena.

Toiset katselivat häneen kummastuneina.

"No tietysti", hän sanoi, "siinähan on lähtökohta!"

"Niinkö luulette?"

"Ilmeisesti. Chapman on voitu murhata ainoastaan jossakin tuon käytävän varrella olevassa huoneessa. Hra Kesselbachin murhaaja vei hänet sinne, rikostoverin luo, tappoi hänet siellä, muutti vaatteitansa siellä; ja murhaajan livahdettua tiehensä asetti rikostoveri ruumiin käytävään. Mutta mikä rikostoveri? Se tapa, millä majuri Parbury nyt katosi, tuntuu osottavan, että hän tietää siitä jutusta jotakin. Pian! Ilmottakaa puhelimella tämä hyvä uutinen Lenormandille tai Gourelille. Poliisiviraston tulee saada siitä tieto niin pian kuin mahdollista. Järjestysvalta ja minä käymme tällähaavaa käsi kädessä."

Hän antoi heille muutamia lisäohjeita heidän kaksinaista osaansa varten poliisitarkastajina ruhtinas Serninen palveluksessa ja antoi heidän poistua.

Odotushuoneessa oli vielä kaksi henkilöä. Hän kutsui toisen heistä sisälle.

"Pyydän tuhannesti anteeksi, hra tohtori", sanoi hän. "Nyt olen kokonaan teidän käskettävissänne. Kuinka jaksaa Pierre Leduc?"

"Hän on kuollut!"

"Vai niin!" sanoi Sernine. "Sitä jo tiesin tämän-aamuisen kirjeenne jälkeen odottaakin. Mutta eipä ole poloinen kauvan..."

"Hän oli kuihtunut varjoksi. Pyörtymyskohtaus – ja kaikki oli lopussa."

"Eikö hän puhunut?"

"Ei."

"Oletteko varma siitä, että aina siitä päivästä lähtien, jona me kaksi korjasimme hänet pöydän alta tuosta Bellevillen paheenpesästä, oletteko varma siitä, että hoitolassanne ei kukaan epäillyt häntä siksi Pierre Leduciksi, jota poliisit etsiskelivät, salaperäiseksi Pierre Leduciksi, jota Kesselbach oli koettanut kaikin mokomin löytää?"

"Ei kukaan. Hänellä oli oma huone. Sitäpaitsi panin minä hänen vasemman kätensä siteisiin, jotta käden vammaa ei voinut nähdä. Posken arpea taasen peitti parta."

"Ja te hoitelitte häntä itse?"

"Niin tein; ja ohjeittenne mukaan kuulustelin häntä milloin ikinä hän tuntui olevan vähänkään tajullaan. Mutta hän kykeni vain epäselvästi sopertelemaan."

Ruhtinas jupisi miettivästi:

"Kuollut... Pierre Leduc siis kuollut... Koko Kesselbachin jutussa oli hän ilmeisesti keskuksena, ja nyt hän katoaa... ilman selvitystä, sanaakaan hiiskumatta itsestään, entisyydestään... Pitäisikö minun ryhtyäkään tähän seikkailuun, joka on minulle vielä ihan pimeä? Se on vaarallista... Voin joutua pälkääseen..."

Hän pohti tovin ja huudahti:

"Oh, mitäpä välitän? Minä jatkan silti. Pierre Leducin kuolema ei ole mikään syy pelini lopettamiseen. Päin vastoin! Päin vastoin! Ja tilaisuus on liian houkutteleva! Pierre Leduc on kuollut! Eläköön Pierre Leduc! Menkää, hra tohtori – menkää kotinne! Minä soitan teille ennen päivällistä."

Lääkäri poistui.

"No niin, Philippe", sanoi Sernine viimeiselle vieraallensa, pienelle harmaatukkaiselle miehelle, joka oli puettu kuin hotellin tarjoilija – kovin kehnon hotellin kuitenkin.

"Sallikaa minun muistuttaa teille, isäntä", alotti Philippe, "että te viime viikolla panitte minut menemään kengänkiillottajaksi Hôtel des Deux-Empereursiin Versaillesiin, pitääkseni silmällä erästä nuorta miestä."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.